

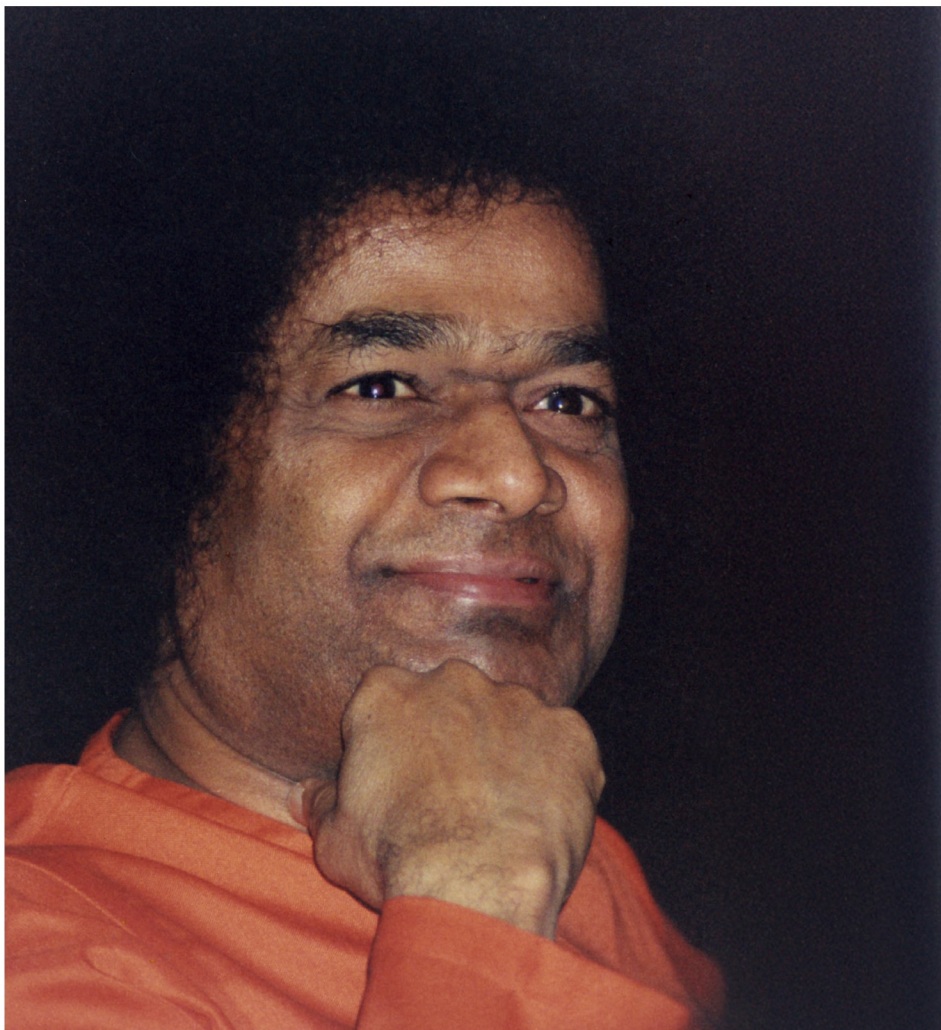

ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΙΩΝΙΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ

ΜΑΪΟΣ 2026

ΑΙΩΝΙΟΣ ΗΝΙΟΧΟΣ

*Ο Αιώνιος Ηνίοχος είναι η γέφυρα
που σας οδηγεί σ' Εμένα,
και που φέρνει Εμένα κοντά σας.*

- Μπάμπα

ΜΑΪΟΣ 2026

Τεύχος 294

Περιεχόμενα

- **Κύριο άρθρο:**
Πραγματώνοντας το Θείο ως απέραντη ευδαιμονία.
(Το Δεύτερο Κεφάλαιο της Τάϊτιρίγια Ουπανισάντ - 2^ο μέρος) 3
- **Θεία Ομιλία:**
Μειώστε τις επιθυμίες
για να σιωπήσει ο νους (Ντάσαρα 1976) 12
- **Εμπειρίες πιστών:**
 - Βάλτε τον Σάι στη ζωή σας. Dr. Sunder Iyer, Ινδία 24
 - Αγάπη. Ms. Diana Baskin, ΗΠΑ 32
- **Το διαρκές όραμα του Σάι - 1009 εγχειρήσεις**
καταρράκτη στην Παραγουάη 39
- **Το μεγαλείο της γυναικείας φύσης:**
Η ημέρα της πραγματικής μου γέννησης. Mrs Marta 45
- **Νέοι Ενήλικες Σάι:**
 - Η άσκηση του καπέλου. Mr Sainath Satish, Ινδία 54
 - Η πνευματική άσκηση είναι απλή. Ms. Sanja Srivatsa 57
 - Προσευχές για την Ειρήνη 58
- **Σάτια Σάι Ελληνικές Εκδόσεις: Προσφορά** 59

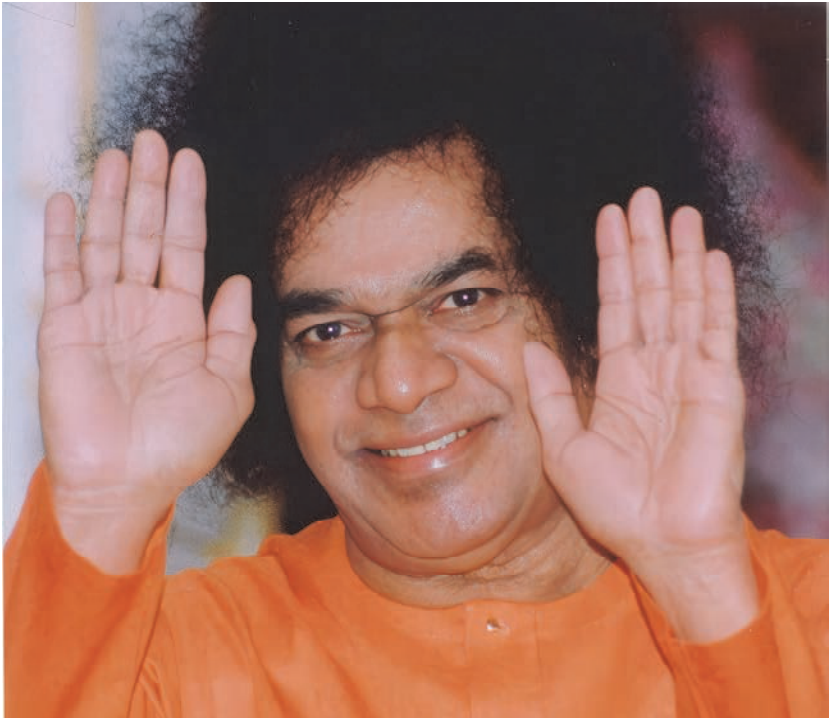
Copyright για την Ελληνική Γλώσσα:

ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βιβλία & Πολιτιστικές Δραστηριότητες

Αστική Μη-κερδοσκοπική Εταιρία

bookstore.saibaba.gr, publications@saibaba.gr

Μηνιαίο Περιοδικό 'Αιώνιος Ηνίοχος'

Σάι Πρέμα, Αγίας Άννης και Διγενή, Τ.Θ. 11, 190 03 Μαρκόπουλο

Κωδικός Εντύπου: 6233

Ιδιοκτήτης και Εκδότης: Σάττα Σάι Ελληνικές Εκδόσεις - Βιβλία και Πολιτιστικές Δραστηριότητες, Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Συντακτική Επιτροπή: Το Διοικητικό Συμβούλιο της Εταιρείας

Τιμή τεύχους: €4,00

Ετήσια Συνδρομή: Ελλάδα €45 / Εξωτερικό €70 / Ηλεκτρονική Έκδοση €15

Η καταβολή της συνδρομής μπορεί να γίνει με κατάθεση σε Eurobank ή Alpha Bank, με αναφορά του ονοματεπώνυμου του συνδρομητή.

Eurobank Λογαριασμός: 00260305070200363632

IBAN: GR0502603050000070200363632

Alpha Bank Λογαριασμός: 143002002021854

IBAN: GR1201401430143002002021854

Δικαιούχος: Σάττα Σάι Ελληνικές Εκδόσεις

Επικοινωνία: Δ. Μπερπεδέλης, 6972097904, dimitrisbebedelis@yahoo.gr

ΠΡΑΓΜΑΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΕΙΟ ΩΣ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

(*Taittiriya Upanishad*
Brahmananda Valli - Μέρος 2^ο)

Το Shiksha Valli -το πρώτο κεφάλαιο της Taittiriya Upanishad- προετοιμάζει τον αναζητητή για την ύψιστη γνώση μέσω των ηθικών και πνευματικών αξιών και της εσωτερικής έρευνας. Τονίζει επίσης τη σημασία του διαλογισμού Vyahriti και της απαγγελίας του Ομ.

Το Brahmananda Valli -το δεύτερο κεφάλαιο- εστιάζει στη διακήρυξη του Θείου ως Αλήθεια, Γνώση και Απεραντοσύνη. Στη συνέχεια μας καθοδηγεί μέσα από τη συστηματική εσωτερική έρευνα, από το χονδροειδές φυσικό σώμα στο λεπτοφυές περίβλημα της ευδαιμονίας, που κορυφώνεται στην αναγνώριση ότι ο αληθινός μας Εαυτός είναι ο αγνός Μάρτυρας, πέρα απ' όλα τα περιβλήματα.

Ο Εαυτός βρίσκεται πέρα απ' όλα τα πέντε περιβλήματα. Αυτή η Ουπανισάντ αποκαλύπτει τώρα πώς το Θείο εκδηλώνεται ως το σύμπαν και βιώνεται ως Υπέρτατη Ευδαιμονία. Αυτό που ακολουθεί δεν είναι απλώς φιλοσοφία, αλλά μια βαθιά γνώση της δημιουργίας, της συνειδητότητας και της ευδαιμονίας.

Περί της Δημιουργίας

Το δεύτερο κεφάλαιο περιγράφει τη διαδικασία της δημιουργίας. Από το Θείο (Brahman) προέκυψε ο χώρος (akasa), από τον χώρο προήλθε ο αέρας (vayu), από τον αέρα η φωτιά (agni), από τη φωτιά, το νερό (apah), από το νερό η γη (prithvi), από τη γη, η βλάστηση, από τη βλάστηση, η τροφή, και από την τροφή προ-

ήλθαν οι άνθρωποι. Έτσι, ολόκληρο το εκδηλωμένο σύμπαν, συμπεριλαμβανομένου του ανθρώπινου σώματος και όλων των περιβλημάτων του, προήλθε από το Θείο, τη μοναδική αιτία.

Αυτή η περιγραφή της δημιουργίας δείχνει ότι το Θείο είναι τόσο το υλικό αίτιο (*upadana karana*) όσο και το ποιητικό αίτιο (*nimitta karana*) του σύμπαντος. Για παράδειγμα, στη δημιουργία ενός πήλινου δοχείου, ο πηλός είναι η υλική αιτία. Είναι η ουσία από την οποία είναι φτιαγμένο το δοχείο. Ο αγγειοπλάστης όμως είναι το ποιητικό αίτιο, αυτός που διαμορφώνει τον πηλό. Σε αντίθεση όμως με έναν αγγειοπλάστη που εργάζεται με πηλό ο οποίος είναι ξεχωριστός από τον εαυτό του, το Θείο προβάλλει το σύμπαν μέσα από τον εαυτό του, και όντας μέσα σε αυτό, είναι τόσο το εκδηλωμένο όσο και το ανεκδήλωτο, το καθορισμένο και το απροσδιόριστο. Η Ουπανισάντ δηλώνει, «αφού το δημιούργησε, εισήλθε σε αυτό». Αυτή είναι η βάση για τη δήλωση ότι το Θείο δεν βρίσκεται κάπου αλλού, αλλά είναι ο ίδιος ο Εαυτός του αναζητητή, και όλα όσα βλέπουμε και βιώνουμε δεν είναι τίποτε άλλο παρά το ίδιο το Θείο.

Στο αρχικό στάδιο της πνευματικής αναζήτησης, αρνούμαστε τα πάντα λέγοντας, «νέτι, νέτι» - «όχι αυτό, όχι αυτό» - αλλά τελικά, συνειδητοποιούμε ότι ακόμη και αυτό που έχουμε αρνηθεί είναι επίσης Θεϊκό. Ο Σουάμι το εξηγεί αυτό με απλά λόγια, λέγοντας ότι η αληθινή σημασία του «όχι αυτό, όχι αυτό» είναι «όχι μόνο αυτό, όχι μόνο αυτό». Μια ολοκληρωμένη εξήγηση καθώς δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από το Θείο. Ο Σουάμι λέει χαρακτηριστικά: «*Βλέπεις, κι όμως δεν βλέπεις, ανόητε, ανόητε, ανόητε!*» Ενώ είμαστε το Θείο και όλα τα πάντα είναι Θείο, εντούτοις δεν βλέπουμε το Θείο λόγω της παρεξήγησης, της άγνοιας και της λανθασμένης ταύτισής μας.

Το Θείο είναι η Πεμπτουσία κάθε Χαράς

Αφού οδηγηθήκαμε μέσα από τα πέντε περιβλήματα, γίνεται τώρα μια δήλωση εξαιρετικής ομορφιάς: «το Θείο είναι πράγματι η ουσία κάθε Χαράς». Αυτός ο στίχος είναι η καρδιά αυτής της Ουπανισάντ, η πιο λυρική και εκστατική επιβεβαίωσή της. Υποστηρίζει ότι το Θείο δεν είναι μόνο η πηγή, η αιτία ή ο στόχος της χαράς, αλλά η ίδια η χαρά! Ολόκληρο το σύμπαν, με όλη του

την ποικιλομορφία, είναι αυτή η χαρά που εκφράζεται μέσα από άπειρες μορφές.

Το αίσθημα της ευτυχίας, όσο παροδικό, όσο στιγμιαίο κι αν είναι, αγγίζει αυτή την αιώνια ευτυχία. Η χαρά που νιώθει μια μητέρα για το παιδί της, η έκσταση ενός καλλιτέχνη βυθισμένου στη δημιουργία του, η ικανοποίηση ενός σοφού που διαλογίζεται στην ηρεμία -όλα είναι αντανακλάσεις, σε διάφορους βαθμούς, της μίας άπειρης ευδαιμονίας που είναι το Θείο.

Ο Μπάμπα το περιγράφει ως εξής: όταν η ύπαρξη (sat) και η αγνή συνειδητότητα ή επίγνωση (chit) ενώνονται, το φυσικό αποτέλεσμα είναι η ευδαιμονία (ananda). Όπως ακριβώς η ζάχαρη και το νερό, όταν συνδυάζονται, παράγουν σιρόπι ή γλυκό νερό, η επίγνωση της ύπαρξης παράγει την εμπειρία της ευδαιμονίας. Ο Μπάμπα λέει ότι η ευδαιμονία είναι η αληθινή μας φύση και ότι είμαστε η ενσάρκωση του Sat-Chit-Ananda, της Ύπαρξης-Συνειδητότητας-Ευδαιμονίας. Λόγω της άγνοιας, όμως, δεν συνειδητοποιούμε αυτήν την αλήθεια. Διακηρύσσει ότι όταν απομακρύνουμε την άγνοια με τη γνώση του Θείου και σταματήσουμε να ταυτίζουμε τον Εαυτό με τα πέντε περιβλήματα, αυτό που απομένει είναι ο ατελείωτος ωκεανός της ευδαιμονίας, που είναι πάντα η αιώνια αλήθεια της ύπαρξής μας.

Η Τεράστια Κλίμακα της Ευδαιμονίας

Στη συνέχεια, εξερευνάται το βαθύ θέμα της ευδαιμονίας, της μόνη και αδιατάρακτης ευτυχίας την οποία αναζητά κάθε ον. Όπως λέει ο Μπαγκαβάν Σρι Σάτσα Σάι Μπάμπα, είμαστε όλοι ενσάρκωσεις της θεϊκής ευδαιμονίας (ανάντασβαρούπα). Κάθε ον αναζητά αυτή την ευδαιμονία. Το μόνο πρόβλημα είναι ότι την ψάχνουμε σε λάθος μέρος. Οι μεγάλοι πνευματικοί δάσκαλοι μας καθοδηγούν στο σωστό μονοπάτι για να μας βοηθήσουν να συνειδητοποιήσουμε την αληθινή μας φύση, η οποία είναι η ίδια η ευδαιμονία. Γι' αυτό ο Σουάμι λέει: «Ευτυχία είναι η ένωση με τον Θεό». Είναι ένας άλλος τρόπος να πούμε ότι η ευδαιμονία βρίσκεται στη γνώση του Θεού.

Στην ανάλυση της φύσης της ευτυχίας, η Ουπανισάντ δεν δηλώνει απλώς ότι το Θείο είναι η άπειρη ευδαιμονία. Δημιουργεί μια κλιμακωτή κλίμακα χαράς, ξεκινώντας με την ανθρώπινη ευτυχία που εξισώνεται με μία μονάδα, και σταδιακά ανεβαίνει μέσα από πολλά επίπεδα ύπαρξης, καταλήγοντας στο Θείο, που είναι άπειρη και αιώνια θεϊκή ευδαιμονία. **Ο πνευματικός αναζητητής παρακινείται έτσι να επιδιώξει αυτήν την αιώνια ευδαιμονία, η οποία, μόλις επιτευχθεί, αφήνει ένα αίσθημα πληρότητας και τη μόνιμη και πλήρη παύση της θλίψης.**

Αυτό το τμήμα απαντά σε δύο σημαντικά ζητήματα. Πρώτον, ότι η ευδαιμονία του Θείου δεν είναι μόνο μεγαλύτερη από την κοσμική ευτυχία πέρα από οποιοδήποτε μέτρο, αλλά και η προσέγγισή της είναι διαφορετική. Είναι άπειρη και ανεπηρέαστη από οποιουδήποτε εξωτερικούς παράγοντες. Δεύτερον, και πιο αξιοσημείωτο, είναι το γεγονός ότι αυτή η άπειρη ευδαιμονία είναι προσβάσιμη εδώ και τώρα σε όποιον την επιδιώκει ειλικρινά.

Σε όλη αυτή την ανάλυση, μία φράση επαναλαμβάνεται πολλές φορές: shrotriyasya cha akaamahatasya. Είναι από τη Βεδάντα και αναφέρεται σε ένα άτομο με γνώσεις, καλά καταρτισμένο στις γραφές και την πνευματική διδασκαλία και είναι απαλλαγμένο από επιθυμίες. Η θεία ευδαιμονία επιτυγχάνεται από εκείνους που έχουν απαλλαγεί τελείως από τις επιθυμίες και τη σωματική συνείδηση και έχουν πραγματώσει τον Θεϊκό τους Εαυτό. Ζουν σε Θεία ευδαιμονία.

Για να μεταδώσει την ιδέα ότι η θεϊκή ευδαιμονία είναι ανυπολόγιστη και πέρα από κάθε κατανόηση, η Ουπανισάντ ξεκινά ορίζοντας ως μονάδα μέτρου της ευδαιμονίας, την ανθρώπινη ευδαιμονία. Αυτή η μονάδα στην κλίμακα της ευδαιμονίας αντιπροσωπεύει την ευτυχία ενός ενάρετου, μορφωμένου, πειθαρχημένου, αποφασιστικού, δυνατού και επιτυχημένου νεαρού ανθρώπου που κατέχει όλο τον πλούτο της γης. Αυτό είναι το μέτρο της μέγιστης ευτυχίας που μπορεί να επιτευχθεί σε ανθρώπινο επίπεδο. Στη συνέχεια, πολλαπλασιάζει αυτό επί 100 και το ονομάζει ευδαιμονία των ουράνιων όντων. Μια περαιτέρω εκατονταπλάσια

αύξηση ορίζει τη χαρά των θεϊκών όντων. Μια ακόμη εκατονταπλάσια αύξηση αποδίδει την ευδαιμονία των προγόνων που κατοικούν στο φωτεινό τους βασίλειο. Εκατό φορές μεγαλύτερη είναι η χαρά των ουράνιων θεοτήτων. Εκατό φορές υψηλότερη είναι η χαρά των κυρίαρχων θεοτήτων. Μια άλλη εκατονταπλάσια αύξηση παράγει την ευδαιμονία των θεών. Εκατό φορές μεγαλύτερη είναι η χαρά του βασιλιά των θεών, και εκατό φορές μεγαλύτερη είναι η χαρά του Δασκάλου των θεών. Μια άλλη εκατονταπλάσια αύξηση παράγει την ευδαιμονία του Δημιουργού. Τέλος, πέρα από όλη αυτή τη σκάλα της ευτυχίας βρίσκεται η ευδαιμονία του ίδιου του Θείου.

Σε κάθε βήμα, σημειώνεται ότι αυτός που έχει εδραιωθεί στη γνώση του Θείου, βιώνει την ευδαιμονία όλων των επιπέδων, ξεκινώντας από την ανθρώπινη ευδαιμονία. Έτσι, ολόκληρη η ιεραρχία της ευδαιμονίας είναι απλώς το Θείο που ρέει μέσα από διαφορετικά, ολοένα και πιο λεπτοφυή περιβλήματα.

Τώρα, μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί οι άνθρωποι δεν είναι ποτέ ικανοποιημένοι με καμία ποσότητα ευχαρίστησης, επειδή η εσωτερική φύση τους είναι η άπειρη ευδαιμονία. Καμία πεπερασμένη ποσότητα χαράς δεν μπορεί να ικανοποιήσει ένα άπειρο, αφού το άπειρο μέσα του αρνείται να ικανοποιηθεί από το πεπερασμένο εξωτερικό. **Έτσι, η κλίμακα της ευδαιμονίας δείχνει ότι αυτό που πάντα αναζητούσαν οι άνθρωποι είναι η άπειρη ευδαιμονία, της οποίας οι πεπερασμένες απολαύσεις αποτελούν μόνο ένα ελάχιστο κλάσμα.**

Το απόλυτο επίπεδο χαράς, όταν μετριέται με την ανθρώπινη ευτυχία ως μία μονάδα, είναι μαθηματικά ισοδύναμο με 10 στη δύναμη του 20 (10^{20}). Αλλά αυτό είναι πέρα από την ανθρώπινη κατανόηση και δεν μπορεί να εκφραστεί με λόγια. Γι' αυτό είναι καλύτερα να το πει κανείς απερίγραπτο και απερινόητο. Γι' αυτό και οι γραφές λένε ότι αυτός που βρίσκεται στην αιώνια ευδαιμονία απλώς παραμένει σιωπηλός, καθώς είναι μια βιωματική κατάσταση που δεν μπορεί να εκφραστεί.

Ο Σρι Ραμακρίσνα Παραμαχάμσα το επεξηγεί με το παράδειγμα μιας κούκλας από αλάτι που πήγε να μετρήσει το βάθος του ω-

κεανού. Όταν η κούκλα μπήκε στον ωκεανό και βυθίστηκε, διαλύθηκε εντελώς και έγινε ένα με τον ωκεανό. Έτσι, δεν επέστρεψε ποτέ για να αναφέρει τα αποτελέσματα. Ομοίως, ο πνευματικός αναζητητής που αναζητά το βάθος του ωκεανού της Ύπαρξης-Συνειδητότητας-Ευδαιμονίας συγχωνεύεται σε αυτήν την Ευδαιμονία. Η απελευθερωμένη ψυχή χάνει την αίσθηση της ξεχωριστής ταυτότητάς της και δεν μπορεί να εκφράσει αυτήν την ευδαιμονία.

Υπάρχουν δύο ενδιαφέροντα γεγονότα που πρέπει να σημειωθούν. Σε όλη αυτή τη διαβάθμιση της ευτυχίας, αναφέρεται ότι το άτομο που έχει υπερβεί την επιθυμία αποκτά πρόσβαση σε αυτήν την ευδαιμονία. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Μπαγκαβάν Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα εισήγαγε την έννοια του ορίου στις επιθυμίες. Για να βιώσει κανείς αυτή τη θεία ευδαιμονία, δεν πρέπει να έχει επιθυμίες. Αλλά μπορεί κανείς να ξεκινήσει θέτοντας ένα όριο στις επιθυμίες και μειώνοντάς τες σταδιακά.

Ένα άλλο σημαντικό συμπέρασμα είναι ότι η ανιδιοτελής υπηρεσία, όπως προτρέπει ο Μπαγκαβάν Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα, είναι επίσης ένας τρόπος για να φθάσει κανείς στο Θείο. Δεδομένου ότι το Θείο είναι η πραγματικότητα όλων των όντων, η υπηρεσία προς οποιοδήποτε ον είναι υπηρεσία προς το Θείο. Γι' αυτό ο Σουάμι λέει: «Η υπηρεσία προς τον άνθρωπο είναι υπηρεσία προς τον Θεό». Αλλά πρέπει να υπηρετεί κανείς όλα τα όντα με την επίγνωση ότι το καθένα είναι μια εκδήλωση του Θεού. Αυτή είναι η πρακτική συνέπεια της κατανόησης αυτής της διδασκαλίας. Όταν γνωρίζουμε ότι ο ίδιος Θεός που είμαστε είναι επίσης ο Εαυτός κάθε όντος, τότε η συμπόνια και η υπηρεσία δεν είναι ηθικές υποχρεώσεις αλλά φυσικές εκφράσεις της ίδιας μας της φύσης.

Η Θέαση της Ενότητας και το Δώρο της Αφοβίας

Το δεύτερο κεφάλαιο -Brahmananda Valli- φτάνει στην πνευματική του κορύφωση με μια διδασκαλία που εμφανίζεται στην πληρότητά της στην ένατη ενότητα -τη μεγάλη επιβεβαίωση ότι η θέαση της ενότητας είναι η μόνη και επαρκής βάση για την αφοβία. Ο πνευματικός αναζητητής απελευθερώνεται από τον φόβο

μόνο όταν συνειδητοποιήσει αυτήν την ενότητα. «Πραγματική σοφία είναι η θέαση της ενότητας» (advaita darshanam jnanam).

Όπως λέει ο Μπάμπα, οι άνθρωποι είναι γεμάτοι φόβο από τη γέννηση μέχρι τον θάνατο. Οι άνθρωποι έχουν πολλούς φόβους, όπως ο φόβος της απώλειας της νεότητας, της ομορφιάς, της νοημοσύνης, της δύναμης, του πλούτου, της υγείας, του ονόματος, της φήμης και της δύναμης και τελικά ο φόβος του θανάτου. Εμβαθύνοντας, αυτοί δεν είναι φόβοι για κάποιο συγκεκριμένο αντικείμενο ή περίπτωση. Είναι φόβος που προκύπτει από την αίσθηση ότι είμαστε ξεχωριστά, πεπερασμένα και ευάλωτα άτομα μέσα σε αυτό το άπειρο σύμπαν.

Η Ουπανισάντ δηλώνει ότι αυτός ο φόβος διαλύεται εντελώς όταν βιώνεται το όραμα της μη δυαδικής ενότητας. Όταν κάποιος το κατανοεί αυτό, όχι μόνο ως μια διανοητική έννοια αλλά ως μια ζωντανή εμπειρία, τότε ο εσώτερος Εαυτός του και η εσώτερη πραγματικότητα του κόσμου βιώνονται ως το ίδιο το Θείο. Ως αποτέλεσμα, η βάση του φόβου διαλύεται οριστικά.

Ο τελικός στίχος του Brahmananda Valli δηλώνει ότι ο γνώστης της ευδαιμονίας του Θεού-Εαυτού ξεπερνά πλήρως κάθε φόβο. Είναι ατρόμητος. **Ο γνώστης του Θείου δεν έχει θλίψη, δεν έχει βάσανα, είναι εντελώς άφοβος, και απολαμβάνει μια κατάσταση ειρήνης που ξεπερνά κάθε κατανόηση.**

Όπως λέει ο Σουάμι, το κυριότερο μήνυμα της Βεδάντα είναι να είμαστε εντελώς άφοβοι. Αυτή είναι η μεγαλύτερη ευλογία που μπορεί να χαρίσει ο Θεός. Οι θεότητες στους ναούς παρουσιάζονται ως θεοί με το ένα χέρι σε Varada Hastha, δίνοντας δώρα στους ανθρώπους για την ικανοποίηση των επιθυμιών τους, και με το άλλο χέρι σε Abhaya Hastha, χαρίζοντας αφοβία. **Αλλά ο Μπαγκαβάν Μπάμπα μας ευλογεί μοναδικά σηκώνοντας και τα δύο χέρια σε Αμπάγια Χάστα. Και με τα δύο χέρια, μας ευλογεί και μας διαβεβαιώνει: «Να είστε άφοβοι, να είστε άφοβοι!»** Το διάσημο απόφθεγμα του είναι: **«Γιατί να φοβάσαι όταν Εγώ είμαι εδώ;»** Έτσι, όταν βρισκόμαστε σε επαφή με το Θείο, ζούμε σε μια κατάσταση αφοβίας.

Συμπερασματικά, το Μπραμάναντα Βάλι περιγράφει τα χαρακτηριστικά του Θείου και πώς να το προσεγγίσουμε ταξιδεύοντας μέσα από τα πέντε περιβλήματα. Παρέχει επίσης μια γεύση από τη Θεία ευδαιμονία για να παρακινήσει τον πνευματικό αναζητητή να ακολουθήσει το θεϊκό μονοπάτι με ζήλο και ειλικρίνεια μέχρι τέλους.

Το τρίτο και τελευταίο κεφάλαιο της Taittiriya Upanishad που θα ακολουθήσει, το Bhrigu Valli, περιγράφει πώς βιώνεται το Θείο, που είναι και ο απώτερος στόχος της ζωής.

Τζέι Σάι Ραμ

Ναρεντρανάτ Ρέντυ,

Εκδότης του Eternal Companion

Πρόεδρος του Διεθνούς Οργανισμού Σρι Σάττα Σάι

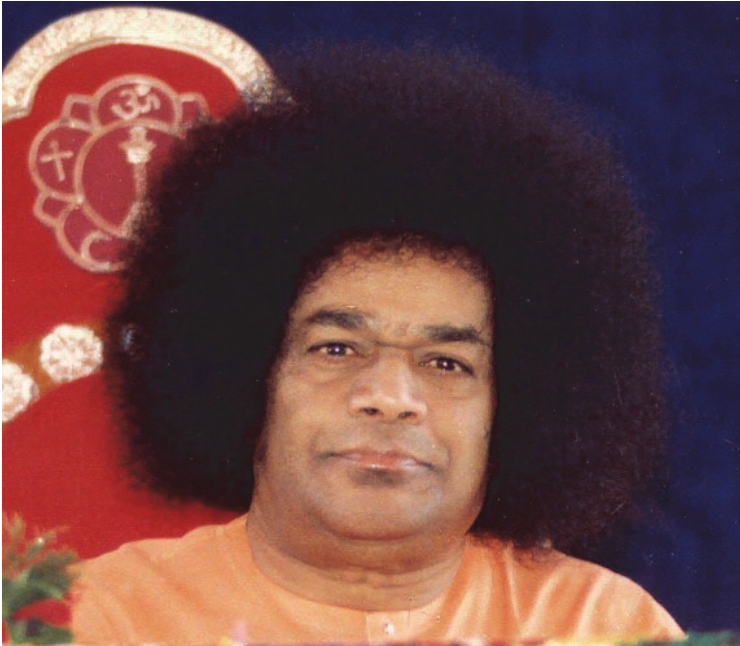

Όταν οι επιθυμίες κατευθύνονται στο θεϊκό μονοπάτι,
οδηγούν στην απελευθέρωση και την ευδαιμονία.

Θεία Ομιλία

ΜΕΙΩΣΤΕ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΙΩΠΗΣΕΙ Ο ΝΟΥΣ

*Μπορεί να έχει κανείς αποστηθίσει
όλες τους Βεδικούς ύμνους και τη Βεδάντα·
Μπορεί να γράφει όμορφα ποιήματα και πεζά·
Αν όμως η ψυχή του δεν είναι αγνή, θα καταστραφεί.
Τι άλλο να σας αποκαλύψω;*

(Έτσι τραγουδώντας, ο Σουάμι άρχισε την ομιλία Του)

Ενσαρκώσεις του Ιερού Εαυτού!

Είτε στις πνευματικές είτε στις κοσμικές επιδιώξεις, είτε στην καθημερινή ζωή, η αγνότητα του νου (chittashuddhi) είναι **απολύτως απαραίτητη**. Ο χρόνος είναι το πολυτιμότερο αγαθό στη ζωή ενός ανθρώπου και είναι καθήκον του να τον χρησιμοποιεί με ευλάβεια. Ο άνθρωπος όμως σπαταλά τα τρία τέταρτα της ζωής του και δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια να της δώσει νόημα.

Δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια να την εξαγάσει. Έχει γίνει συνήθεια να σπαταλά τον ιερό και πολύτιμο χρόνο του στο φαγητό και τον ύπνο, σε άσκοπες κουβέντες και σε μη παραγωγικές δραστηριότητες. Άλλα σκέφτεται, άλλα λέει και άλλα κάνει. Δεν συνειδητοποιεί ότι η ασυμφωνία μεταξύ σκέψεων, λόγων και πράξεων αποτελεί σοβαρό σφάλμα. Ούτε κάνει κάποια προσπάθεια να συνειδητοποιήσει το λάθος του, με αποτέλεσμα να χάνει την εσωτερική του ειρήνη και χαρά. Συχνά βλέπουμε ανθρώπους να χάνουν τη χαρά και την ψυχική τους γαλήνη εξαιτίας της διαφοράς των απόψεων ή των συγκρούσεων μεταξύ των μελών της οικογένειας. Παρομοίως, όταν υπάρχουν συγκρούσεις μέσα μας, χάνουμε την ευδαιμονία του Εαυτού μας. Επιπλέον, ο σύγχρονος άνθρωπος έχει χάσει κάθε αίσθηση της ευγένειας και του πολιτισμού, με αποτέλεσμα η καρδιά να χάνει την τρυφερότητά της, ή διάνοια να χάνει την οξύτητά της και ο νους να γίνεται πιο αδρανής μέρα με τη μέρα. Η ζωή γίνεται ολοένα πιο τεχνητή και μηχανική. Ο άνθρωπος σήμερα δεν είναι σε θέση να συνειδητοποιήσει τον σκοπό της ανθρώπινης ζωής. Παρόλο που έχει προικιστεί με μια ιερή ανθρώπινη γέννηση, δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια να γνωρίσει τον αληθινό του Εαυτό.

Η σημασία της αγνότητας του νου

Χωρίς αγνότητα νου (chittashuddhi), η τέλεση οσωνδήποτε ιεροτελεστιών και η μελέτη οσωνδήποτε ιερών κειμένων, αποτελεί απλώς χάσιμο χρόνου καθώς στερείται ουσιαστικού νοήματος. Ο βασιλιάς των δαιμόνων Ράβανα κατείχε όλη τη γνώση των Βεδών και των έξι ιερών γραφών (sastras). Επιπλέον, επιδιόταν σε αυστηρή πνευματική άσκηση μέσω πρακτικών όπως η συνεχής επανάληψη του θειικού ονόματος και οι ασκητικές πειθαρχίες. Έτσι,

απέκτησε μεγάλη πνευματική δύναμη. Παρά το γεγονός αυτό, όμως, καταστράφηκε, επειδή δεν είχε αγνότητα του.

Είτε πρόκειται για την ανάγνωση ενός βιβλίου, για έναν περίπατο σε μια αγορά ή για τη συγγραφή μιας επιστολής, η συγκέντρωση του νου είναι απαραίτητη. Ένα κάρο δεν μπορεί να κινηθεί από μόνο του. Πρέπει να έχει ζευγμένα βόδια για να το κινήσουν. Κι αυτά τα βόδια πρέπει να έχουν εκπαιδευτεί για να το τραβούν. Πρέπει επίσης να είναι εξοικειωμένα και με το δρόμο στον οποίο το τραβούν. Αν, αντίθετα, χρησιμοποιήσετε ανεκπαίδευτα βόδια σε άγνωστους δρόμους, αυτά δεν θα μπορέσουν να τραβήξουν το κάρο στον προορισμό του, και το κάρο θα συναντήσει εμπόδια και θα έχει ατυχήματα. Η ψυχή μας (anthahkarana) μπορεί να παρομοιαστεί με ένα κάρο, και ο νους και η διάνοιά μας με τα δύο βόδια. Μόνο όταν αυτά τα δύο βόδια είναι εκπαιδευμένα στην αλήθεια (sathya), τη σωστή συμπεριφορά (dharma), την ειρήνη (shanti) και την αγάπη (prema), τότε μόνο θα μπορέσει η ψυχή μας να φτάσει με ασφάλεια στον προορισμό της. **Επειδή ο νους και η διάνοιά μας εκπαιδεύονται σήμερα μόνο σε κοσμικά ζητήματα, χάνουμε την πολύτιμη ευκαιρία να προχωρήσουμε στο μονοπάτι της απελευθέρωσης (moksha).**

Όλοι διαθέτουν Θεϊκή Δύναμη

Όταν οι ακτίνες του Ήλιου εστιάζονται σε ένα αντικείμενο μέσω ενός κυρτού φακού, αποκτούν τη δύναμη να καίνε. Η δύναμη της καύσης, ωστόσο, υπάρχει σε κάθε ακτίνα του Ήλιου. Κατά τον ίδιο τρόπο, όταν οι ακτίνες του Εαυτού εστιάζονται στον καθρέφτη του νου, αποκτούν τη δύναμη να διαλύουν κάθε είδους ψευδαισθήσεις. Αυτή η θεϊκή δύναμη είναι έμφυτη σε κάθε άνθρωπο. Μερικοί άνθρωποι μπορεί να το γνωρίζουν, ενώ άλλοι μπορεί να μην το αναγνωρίζουν. Δυστυχώς, ο άνθρωπος, που είναι παντοδύναμος, παντογνώστης και θεϊκός από την φύση του, θεωρεί τον εαυτό του αδύναμο και ανίκανο, σπαταλώντας έτσι την πολύτιμη ζωή του. Για παράδειγμα, μπορεί να έχουμε όλα τα υλικά μαγειρικής στο σπίτι μας, αλλά αν δεν ξέρουμε να μαγειρεύουμε, όλα πάνε χαμένα. Ομοίως, μέσα μας υπάρχουν κάθε είδους ικανότητες. Επειδή όμως δεν ξέρουμε πώς να τις αξιοποιήσουμε, ψάχνουμε στα τυφλά στο σκοτάδι της άγνοιας.

Απαλλαγείτε από τις κοσμικές τάσεις

Υπάρχουν δύο είδη τάσεων (*vasanas*) στον άνθρωπο: οι ευοίωνες τάσεις και οι δυσοίωνες τάσεις. Μεταξύ των δυσοίωνων τάσεων, οι πιο σημαντικές είναι:

- οι κοσμικές τάσεις (*loka vasanas*)
- οι τάσεις για γνώση (*shastra vasanas*)
- οι σωματικές τάσεις (*sharira vasanas*)

Οι κοσμικές τάσεις περιλαμβάνουν την επιθυμία για όνομα και φήμη, θέση και εξουσία, καθώς και τιμή και κύρος μέσα στην κοινωνία. Ένα άτομο που έχει τέτοιες τάσεις δεν συνειδητοποιεί τη έμφυτη θεϊκότητά του, τη θεϊκή του δύναμη και γλυκύτητα, και αναζητά εξωτερική ευτυχία, θέση και εξουσία, μέσω των οποίων μπορεί να αποκτήσει όνομα και φήμη. Αυτές είναι οι κοσμικές τάσεις.

Οι τάσεις προς τη λόγια μάθηση σχετίζονται με την απόκτηση φιλολογικών ή θεολογικών διαπιστευτηρίων και με την επιδίωξη φήμης για πολυμάθεια και σοφία. Ένα τέτοιο άτομο, από απληστία για όνομα και δόξα και κυριευμένο από την κακή επιθυμία να θεωρείται ανώτερο από άλλους λογίους, σπαταλά τις δυνάμεις του σε άκαρπες αναζητήσεις, χωρίς να συνειδητοποιεί τον σκοπό της ζωής. Του λείπει η πρακτική γνώση και επιδίδεται σε απλή επίδειξη και προβολή. Ανίκανο να αντιληφθεί την αλήθεια ότι η ουσία όλων των γραφών είναι η αγνότητα του νου, προσπαθεί να επιδείξει ευρυμάθεια και γνώσεις σε διάφορους τομείς.

Ο τρίτος τύπος τάσεων σχετίζεται με το φυσικό σώμα. Ένα άτομο με αυτό το είδος επιθυμίας επιδιώκει να χτίσει ένα δυνατό και όμορφο σώμα. Το να τρέφει κανείς τέτοιες επιθυμίες για ένα σώμα που μπορεί να καταρρεύσει ακόμη και με τη δύναμη ενός φτερνίσματος αποτελεί μια κατώτερη, σαρκική επιθυμία. Όπως ένα λουλούδι που ανθίζει το πρωί και μαραίνεται το βράδυ, έτσι και η ομορφιά μας φθίνει. Όπως τα σύννεφα που περνούν χάνουν το σχήμα και τη μορφή τους, έτσι και οι δυνατοί μύες που χτίζει κανείς χάνουν μέρα με τη μέρα την ομορφιά και τη φυσική κατάστασή τους. Είναι δυνατόν η ομορφιά ενός τόσο προσωρινού και

παροδικού σώματος να διαρκέσει για πάντα; Το να δίνει κανείς σημασία σε έναν τέτοιο ματαιόδοξο εγωισμό, ή στη γνώση των γραφών χωρίς πρακτική εμπειρία, ή στην εφήμερη ομορφιά, αποσπά τον νου προς μια ανίερη κατεύθυνση, καλλιεργώντας αρνητικές επιθυμίες.

*Στην παιδική ηλικία, ο άνθρωπος αναπτύσσει έντονο ενδιαφέρον για το παιχνίδι μαζί με άλλα παιδιά·
Στη νεότητά του, υπό την επιρροή του Έρωτα, περιπλανιέται συντροφιά με γυναίκες, παρασυρμένος από τον έρωτα·
Στη μέση ηλικία, εμπλέκεται σε κοσμικές υποθέσεις και απορροφάται από τη συσσώρευση πλούτου·
Φτάνοντας στη γηρατειά, λαχταρά ασήμαντες επιθυμίες, χωρίς να στοχάζεται τον Θεό
ακόμη και σ' αυτή την ώριμη ηλικία·
Ανίκανος να απαλλαγεί από τις κακές συνήθειες, ανίκανος να αναπτύξει ενδιαφέρον για τον δρόμο της αφοσίωσης στον Θεό, ο άνθρωπος σπαταλά την πολύτιμη ζωή του βαθιά βυθισμένος στο βούρκο της μοίρας.*

Είναι πρωταρχικό σημάδι άγνοιας το να περιμένει κανείς ότι το εφήμερο ανθρώπινο σώμα θα διαρκέσει για πάντα. Είναι συνηθισμένο να βρίσκει κανείς εύκολα φάρμακα για μια συγκεκριμένη ασθένεια σε μια χώρα όπου η ασθένεια αυτή είναι διαδεδομένη. Επειδή η ασθένεια της υλικής ζωής (bhavaroga) είναι ανεξέλεγκτη στην Κάλι Γιούγκα, το φάρμακο της χάρης του Θεού για τη θεραπεία αυτής της ασθένειας είναι επίσης διαθέσιμο σε αφθονία. Στην πραγματικότητα, ο νους είναι η αιτία της ασθένειας της υλικής ζωής, αλλά και το ίδιο το φάρμακο που τη θεραπεύει. Όταν καθοδηγήσετε τον νου στη σωστή κατεύθυνση, αυτός θα θεραπεύσει την ασθένεια. Ο ίδιος νους, όταν ακολουθεί διεστραμμένους δρόμους, επιδεινώνει την ασθένεια.

Στην πραγματικότητα, οι κοσμικές τάσεις είναι η βασική αιτία για την εξάπλωση της ασθένειας της υλικής ζωής, και οι θεικές ή ευσεβείς επιθυμίες είναι τα κατάλληλα φάρμακα για την θεραπεία της. Και οι δύο είναι τάσεις, αναμπίβολα, αλλά οι ευσεβείς τάσεις (daiva vasanas) είναι σαν ψημένοι σπόροι. Δεν βλασταίνουν. Οι

κοσμικές τάσεις είναι σαν ωμοί σπόροι που βλασταίνουν. Οι οικογενειάρχες έχουν τέτοιες κοσμικές τάσεις σε αφθονία. Ως εκ τούτου, πρέπει να αρχίσουν να ασχολούνται με πνευματική άσκηση (sadhana) για να μειώσουν σταδιακά αυτές τις τάσεις.

Κατανοήστε τη φύση του νου για να έχετε τη θέαση του Θεού

Όταν οι επιθυμίες κατευθύνονται στο θεικό μονοπάτι, οδηγούν στην απελευθέρωση (μόκσα). Από τη φύση του, ο νους είναι ευέλικτος και πολυμήχανος. Όμως, η διαδικασία της αξιοποίησης του νου είναι λεπτή. Είναι σαν να παίζουμε με κοφτερά μαχαίρια ή με τη φωτιά. Ακόμη και η παραμικρή απροσεξία εκ μέρους μας θα μας δημιουργήσει σκοτούρες, βυθίζοντάς μας στα δεσμά της κοσμικής ύπαρξης (σαμσάρα). Οι κοσμικές τάσεις παραμονεύουν σαν τίγρεις μέσα στους θάμνους, έτοιμες να μας επιτεθούν. Επομένως, πρέπει όσο το δυνατόν περισσότερο να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μην πέφτουμε θύματα αυτών των κοσμικών τάσεων.

Ενσαρκώσεις του Θείου Εαυτού!

Βρισκόμαστε σε ένα πνευματικό μονοπάτι και έχουμε δεχθεί την ευλογία της θέασης, του αγγίγματος και της συνομιλίας με αγίους και σοφούς. Έχουμε διαβάσει πολλά ιερά πνευματικά κείμενα. Ωστόσο, όταν αναρωτηθούμε με ειλικρίνεια τι πραγματικά έχουμε επιτύχει –παρά τις τόσες πολλές πρακτικές– θα διαπιστώσουμε ότι δεν έχουμε καταφέρει απολύτως τίποτα, ούτε το παραμικρό. Ως εκ τούτου, είναι απαραίτητο για τους πνευματικούς αναζητητές (sadhakas) που επιδιώκουν την πραγμάτωση του Θεού και να βιώσουν θεία ευδαιμονία, να κατανοήσουν πρώτα τη φύση του νου. Όταν καταβάλλουμε προσπάθεια να διερευνήσουμε την προέλευση και τη φύση του νου, έστω και σε κάποιο βαθμό, τότε θα έχουμε τη θέαση του Θεού.

Ο νους εξαφανίζεται όταν διερευνάτε την φύση του

Στον ουράνιο γάμο της Πράκριτι με τον Παραμάτμα, της Φύσης με τον Θεό, της Ύλης με το Πνεύμα, παρεμβαίνει ο νους για να κυριαρχήσει. Ο Θεός αντιπροσωπεύει τον γαμπρό και η Φύση τη νύφη. Ο Θεός συμβολίζει την εσωτερική πορεία (nivriti) και η

Φύση την εξωτερική (pravriti). Όταν προσπαθήσουμε να ενώσουμε αυτούς τους δύο δρόμους, ο νους εμφανίζεται στη σκηνή και προσπαθεί να ασκήσει έλεγχο, μερικές φορές ευνοώντας την εξωτερική δράση (pravriti) και άλλες φορές την εσωστρέφεια (nivriti). Στην πραγματικότητα, ο νους δεν έχει καμία σχέση με κανέναν από τους δύο δρόμους. Τελικά, όταν προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε την αλήθεια, ο νους αποσύρεται αθόρυβα από το προσκήνιο. Ακολουθεί μια μικρή ιστορία για να το εξηγήσει αυτό.

Μια φορά, σε μια αίθουσα γάμου, γινόταν μια γαμήλια τελετή. Όλοι ήταν απασχολημένοι με την εκδήλωση. Ένα άτομο έτρεχε παντού, έδινε οδηγίες και έκανε μεγάλη φασαρία. Όλοι νόμιζαν ότι ήταν ένα σημαντικό πρόσωπο (VIP) της διοργάνωσης. Η παρέα της νύφης πίστευε ότι ανήκε στην πλευρά του γαμπρού, ενώ η παρέα του γαμπρού νόμιζε ότι ήταν από τη μεριά της νύφης. Όλοι του έδιναν μεγάλη σημασία και ακολουθούσαν τις οδηγίες του. Αυτή η κατάσταση συνεχίστηκε για κάποιο διάστημα. Κάποια στιγμή όμως, ένα άτομο από την πλευρά της νύφης άρχισε να αμφιβάλλει για την αυθεντικότητά του. Παρομοίως, αμφιβολίες προέκυψαν και από την πλευρά του γαμπρού. Οι δύο πλευρές συζήτησαν μεταξύ τους και αποφάσισαν να μιλήσουν στον VIP και να του ζητήσουν τα διαπιστευτήριά του. Μόλις ο ψευδο-VIP αντιλήφθηκε τις προθέσεις τους, γλίστρησε διακριτικά κι εξαφανίστηκε!

Κατά τον ίδιο τρόπο, οι πνευματικοί αναζητητές σήμερα παραπλανώνται και θεωρούν ότι ο νους είναι όργανο του Θεού και είναι πολύ ισχυρός. Ως αποτέλεσμα, ο νους παίρνει το πάνω χέρι και μας θέτει υπό τον έλεγχό του. **Αν όμως αρχίσουμε να διερευνούμε τη φύση του νου και τα μυστήριά του, το έργο μας γίνεται εύκολο.**

Ο νους δεν είναι παρά ένα σύμπλεγμα σκέψεων —αποφάσεων και αμφιβολιών. Δεν έχει δική του μορφή. Ως εκ τούτου, όταν καταβάλλουμε προσπάθεια να μειώσουμε σταδιακά τις έμφυτες τάσεις και τις επιθυμίες μας, ο νους χάνει τη μορφή του. Ο νους είναι η βασική αιτία των κοσμικών τάσεων (loka vasanas), των διανοητικών τάσεων (sastra vasanas) και των σωματικών τάσεων (deha vasanas), αλλά και της επιθυμίας για τον Θεό (atmabhimana).

Επομένως, είναι καθήκον του πνευματικού αναζητητή να προσπαθεί να οδηγήσει τον νου προς τη σωστή κατεύθυνση.

Είτε είμαστε ταραγμένοι είτε γαλήνιοι, όποια και αν είναι η κατάσταση του νου μας, πρέπει να την αναλύουμε σωστά και να παρατηρούμε τις αντιδράσεις του. Πρέπει να παραμένουμε αμέτοχοι, ως μάρτυρες των διακυμάνσεων του νου, και να μην εμπλεκόμαστε σε αυτές. Δεν προήλθατε από τον νου. Στην πραγματικότητα, ο νους προέκυψε από εσάς. Εσείς είστε ο κύριος του νου και όχι το αντίστροφο. Ο νους είναι υπηρέτης σας. Δεν αρμόζει σε έναν άνθρωπο να υποτάσσεται στον νου, διότι ο νους είναι υπηρέτης του. Δεν πρέπει ποτέ να γίνεστε σκλάβος του νου. Αντίθετα, ο νους πρέπει να είναι σκλάβος σας.

Έλεγχος των επιθυμιών και σάτσανγκ

Πρέπει, λοιπόν, ο άνθρωπος να καταβάλει προσπάθεια να μειώσει σταδιακά τις επιθυμίες του, ώστε ο νους να χάσει τη δύναμή του. Αυτή η άσκηση είναι απαραίτητη όχι μόνο στον πνευματικό τομέα αλλά και στην καθημερινή ζωή. Δεν υπάρχει διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο πνευματικό και το κοσμικό πεδίο. Η φύση του Εαυτού και η φύση του νου παραμένουν ίδιες τόσο στις πνευματικές όσο και στις κοσμικές επιδιώξεις. **Για να διασφαλίσουμε ότι ο νους θα μας καθοδηγεί στον σωστό δρόμο, η καλή συναναστροφή (σάτσανγκ) είναι απολύτως απαραίτητη.** Σήμερα κάνουμε παρέα με ανθρώπους που σπαταλούν τον χρόνο και την ενέργειά τους σε κοσμικές επιδιώξεις και αναπτύσσουν προσκόλληση στα αντικείμενα των αισθήσεων. Ως αποτέλεσμα, ο νους ασχολείται με την καλλιέργεια διεστραμμένων και κακών σκέψεων.

Είναι, επομένως, αναγκαίο να κάνουμε μια ενδελεχή παρατήρηση του εαυτού μας, χρησιμοποιώντας τη διάνοιά μας, ώστε να διαπιστώσουμε ποιες επιθυμίες βλάπτουν την τιμή και το κύρος μας στην κοινωνία και καταστρέφουν την ανθρώπινη φύση μας. Πρέπει επίσης να διερευνήσουμε αν έχουμε επιτύχει κάτι καλό τρέφοντας τέτοιες κακές σκέψεις και επιθυμίες.

Χωρίς αμφιβολία, είμαστε ενσάρκώσεις του Θείου Εαυτού. Όσοι συνειδητοποιούν αυτή την αλήθεια δεν ακολουθούν τον νοο που τους ωθεί να βαδίζουν στον παροδικό, εφήμερο και κακό δρόμο.

Στην πραγματικότητα, εμείς οι ίδιοι αποδίδουμε μορφή στον νοο. Όποια μορφή κι αν του αποδώσουμε, αυτή προσλαμβάνει. Ένας γλύπτης ή ένας ζωγράφος δημιουργεί πρώτα στο μυαλό του μια ιδεατή εικόνα του αντικειμένου που θέλει να σμιλεύσει ή να ζωγραφίσει και μετά μεταφέρει αυτή την εικόνα στην πέτρα ή στον καμβά. Δεν είναι δυνατόν να εργαστεί κανείς άμεσα πάνω σε ένα γλυπτό ή έναν πίνακα χωρίς να έχει προηγουμένως ένα όραμα ή μια εικόνα στο μυαλό του.

Κατά τον ίδιο τρόπο, οι επιθυμίες μας βρίσκονται σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα στον εσωτερικό μας κόσμο με τη μορφή τάσεων (vasanas), οι οποίες αποτελούν τη βάση του νοο. Στη συνέχεια, αυτές εκδηλώνονται ως σκέψεις (vrittis) και, με αυτόν τον τρόπο, κάνουν τον νοο να λαμβάνει συγκεκριμένες μορφές με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Είναι, λοιπόν, απαραίτητο να προσπαθήσουμε σταδιακά να μειώσουμε τις επιθυμίες μας, διατηρώντας μόνο εκείνες που είναι καλές. Αν προκύπτουν κακές επιθυμίες, πρέπει να τις παραμερίζουμε. Οι επιθυμίες έρχονται στο νοο μας όπως τα κύματα στην θάλασσα —αδιάκοπα. Ακριβώς όπως κάνουμε μπάνιο στη θάλασσα χωρίς να μας παρασύρουν τα κύματα, έτσι ακριβώς πρέπει να μάθουμε να απομακρύνουμε τους ρύπους των κακών επιθυμιών από μέσα μας, χωρίς να αναστατωνόμαστε.

Τέτοιες ιερές ιδέες και μονοπάτια δεν λείπουν από την Ινδική παράδοση. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια ότι ο νοο είναι υπεύθυνος για τα πάντα, είτε για το καλό είτε για το κακό, για τη θλίψη ή τη χαρά.

Έτσι, όταν στοχαστούμε βαθιά, θα καταλάβουμε ότι ο ίδιος ο νοο είναι και αρνητικός και θετικός.

Πώς μπορεί να ελεγχθεί ο νοο

Στο πνευματικό μονοπάτι, έχουν προταθεί ορισμένες μέθοδοι για τον έλεγχο του νοο. Μία από αυτές είναι ο διαλογισμός. Στην

πραγματικότητα, ο έλεγχος του νου είναι αρκετά δύσκολος. Για πόσον καιρό μπορείτε να ελέγχετε το νου; **Αν απλώς συγκρατούμε το νου, υπάρχει πάντα η πιθανότητα, κάποια στιγμή, να επανέλθει με πλήρη δύναμη και να πάρει τον έλεγχο.**

Για παράδειγμα, ο βασιλιάς Ράβανα μπορούσε να ελέγξει το νου του και τις ιδιοτροπίες του για κάποιο χρονικό διάστημα. Όμως, σε μια συγκεκριμένη στιγμή αδυναμίας, υπέκυψε στις επιθυμίες του. Επομένως, πρέπει να προσπαθήσουμε να επιτύχουμε την καταστροφή ή διάλυση του νου (manonasa ή manolayam) αντί να αγωνιζόμαστε να τον ελέγξουμε (manonigraham). Ωστόσο, αρχικά, είναι σκόπιμο να καταβάλλουμε προσπάθεια να ελέγξουμε τον νου σε κάποιο βαθμό, ανοίγοντας έτσι το δρόμο για την πλήρη εκμηδένισή του.

Ο ευκολότερος και καλύτερος τρόπος ελέγχου του νου είναι μέσω της αγάπης. Όταν συνειδητοποιήσετε την αλήθεια ότι ο ίδιος Εαυτός διαπερνά κάθε άτομο και μοιραστείτε την αγάπη σας εξίσου με όλα τα όντα, ο νους δεν θα σας ενοχλεί. Ωστόσο, όταν κατά καιρούς ορισμένες αρνητικές και αντικρουόμενες σκέψεις αναδύονται στο νου, είναι απαραίτητο να τις εξαλείφουμε ασχολούμενοι με ιερές δραστηριότητες όπως η προσφορά υπηρεσίας στην κοινωνία, η συναναστροφή με ενάρετους και θεοσεβείς ανθρώπους (satsang), η καλή συμπεριφορά, η εξύμνηση του Θεού (bhajans) και η καλλιέργεια αγαθών σκέψεων (satchintana). Για να βλέπουμε το καλό, να ακούμε το καλό, να μιλάμε για το καλό, να κάνουμε το καλό και να είμαστε καλοί, πρέπει να καλλιεργούμε αγνή και ανιδιοτελή αγάπη.

Η καλή συντροφιά (satsang), ως μέσο που βοηθά τους πνευματικούς αναζητητές να ακούνε και να μιλούν για το καλό και, ως εκ τούτου, να βιώνουν ευδαιμονία, υπάρχει από την αρχαιότητα. Έχοντας αυτό υπόψη, ο Άντι Σανκαρατσάρια, στην περίφημη σύνθεσή του Bhaja Govindam, έχει εξηγήσει την αποτελεσματικότητα του σάτσανγκ στον ακόλουθο στίχο:

*Η καλή συντροφιά οδηγεί στην αποστασιοποίηση·
Η αποστασιοποίηση απελευθερώνει από την πλάνη·
Η απελευθέρωση από την πλάνη οδηγεί στη σταθερότητα
του νου·*

Η σταθερότητα του νου χαρίζει την απελευθέρωση όσο ακόμη ζει κανείς.

Ομοίως, μέσω της αγνότητας επιτυγχάνεται η διάλυση του νου, κι έτσι επιτυγχάνεται η απελευθέρωση όσο ακόμη ζει κανείς. Τι είναι jivanmukti; Τζιβανμούκτι είναι η απελευθέρωση ενόσω κάποιος βρίσκεται ακόμη εν ζωή. Όταν, ως αποτέλεσμα της πνευματικής άσκησης, κάποιος είναι ικανός να στέκεται πέρα και πάνω από τον νου και να μην επηρεάζεται από τις ιδιοτροπίες του, τότε γίνεται μια απελευθερωμένη ψυχή (mukta), ενόσω βρίσκεται στη ζωή. Βιώνει την ευδαιμονία του Εαυτού (atmananda). Τα εμπόδια που δημιουργεί ο νους στην πορεία προς τον Θεό έχουν απομακρυνθεί.

Διαχωρίζοντας το Πραγματικό από το Μη-πραγματικό

Σήμερα, ο άνθρωπος μπλέκεται όλο και περισσότερο στα δεσμά της προσκόλλησης όσο μεγαλώνει. Δεν καταβάλλει καμία προσπάθεια να κόψει ή να χαλαρώσει τα δεσμά που τον κρατούν υπόδουλο. Όσο αυτά τα δεσμά αυξάνονται, ο άνθρωπος δεν μπορεί να αποκτήσει εσωτερική ειρήνη. Ακόμη και τη λίγη ειρήνη που έχει, σταδιακά τη χάνει. Παρόλο που η ευδαιμονία υπάρχει έμφυτη μέσα στη συνειδητότητά μας, καλύπτεται από διάφορες επιθυμίες και έτσι αδυνατούμε να τη βιώσουμε. Εξαιτίας της πλάτης, αναπτύσσουμε σχέσεις και δεσμεύσεις, ενώ στην πραγματικότητα είμαστε ελεύθεροι.

Οι εγκόσμιες σχέσεις είναι όλες προϊόν της φαντασίας που δημιουργεί ο νους. Δεν είναι πραγματικές ούτε διαρκείς. Όσο πιστεύει κανείς ότι ένα συγκεκριμένο αντικείμενο ή ένα άτομο του ανήκει, θα αναπτύσσει προσκόλληση προς αυτό. Τη στιγμή που αποστασιοποιηθεί από αυτό το αντικείμενο ή το πρόσωπο, δεν θα υπάρχει πλέον καμία απόσπαση της προσοχής του νου λόγω αυτού του προσώπου ή του αντικειμένου. Όταν συνειδητοποιήσει κανείς την αλήθεια, «Εγώ είμαι Εγώ και τίποτε άλλο», θα απελευθερωθεί τόσο από δεσμούς όσο και χωρισμούς με αντικείμενα ή πρόσωπα του κόσμου.

Είναι επιτακτική ανάγκη να συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια ότι, όπως ακριβώς τα σύννεφα που περνούν, έτσι και όλες οι κοσμικές σχέσεις είναι μόνο παροδικές και ποτέ μόνιμες. Δεν είναι αλήθεια ότι τα σπίτια και οι πολυκατοικίες που βλέπουμε στα όνειρά μας παύουν να υπάρχουν μόλις ξυπνήσουμε; Στα όνειρα γινόμαστε μάρτυρες διαφόρων σκηνικών. Μόλις όμως ξυπνήσουμε, όλα χάνονται. Πού πηγαίνουν; Απλά, παύουν να υπάρχουν. Όσο βρισκόμαστε στην κατάσταση του ύπνου, δημιουργούμε μια σχέση μαζί τους. Μόλις επιστρέψουμε στην κατάσταση της εγρήγορσης, δεν έχουμε πλέον καμία απολύτως σχέση με αυτά. Κατά παρόμοιο τρόπο, όσο βρισκόμαστε σε κατάσταση άγνοιας, δημιουργούμε κοσμικές σχέσεις. Μόλις εισέλθουμε στην αφυπνισμένη κατάσταση της σοφίας, οι κοσμικές σχέσεις παύουν να μας ενοχλούν.

Σε μια τέτοια κατάσταση σοφίας, όταν αναζητούμε αυτό που είναι όντως πραγματικό, συνειδητοποιούμε ότι ούτε η εμπειρία του ονείρου ούτε η εμπειρία της εγρήγορσης είναι πραγματικές. Και οι δύο αυτές εμπειρίες είναι δημιουργήματα του νου, φανταστικές προβολές. Μόνο ο Εαυτός είναι αληθινός. Δυστυχώς, σήμερα θεωρούμε αυτή την «ψευδαίσθηση μέσα στην ψευδαίσθηση» πραγματικότητα και ξεχνάμε την αλήθεια του Εαυτού.

Ενσαρκώσεις του Θεικού Εαυτού!

Μέσα από σωστή διερεύνηση, σταδιακά, θα κατανοήσετε τη φύση αυτού του έξυπνου και απατηλού νου. Τότε, θα είστε σε θέση να πραγματώσετε την αληθινή ανθρώπινη φύση σας.

- Ομιλία του Μπαγκαβάν Σρι Σάτια Σάι Μπάμπα, που δόθηκε κατά τη διάρκεια της Ντάσαρα του 1976

Εμπειρίες
πιστών

ΒΑΛΤΕ ΤΟΝ ΣΑΪ ΣΤΗ ΖΩΗ ΣΑΣ

Ένας πλούσιος γαιοκτήμονας πεθαίνει, αφήνοντας πίσω του δεκαεννέα πολύτιμα άλογα. Στη διαθήκη του, γράφει ότι τα μισά άλογα πρέπει να πάνε στον μεγαλύτερο γιο του, το ένα τέταρτο στον ναό του χωριού και το ένα πέμπτο στον άλλο γιο του. Οι πρεσβύτεροι του χωριού ήταν μπερδεμένοι —το να χωρίσουν δεκαεννέα άλογα σε κλάσματα ήταν αδύνατο. Πώς χωρίζεις δεκαεννέα στη μέση; Πώς παίρνεις το ένα τέταρτο ή το ένα πέμπτο των δεκαεννέα; Αν ήταν βότσαλα, θα μπορούσες να τα σπάσεις, αλλά αυτά ήταν ζωντανά άλογα. Η ζωή συχνά παρουσιάζει προκλήσεις. Μερικές φορές αντιμετωπίζουμε καταστάσεις όπου ξέρουμε ότι πρέπει να υπάρχει μια λύση, αλλά δεν μπορούμε να τη δούμε. Ξέρουμε ότι ο Θεός είναι μέσα μας, αλλά πώς Τον ανακαλύπτουμε;

Ξέρουμε ότι το Θείο υπάρχει σε όλους, αλλά πώς ζούμε χωρίς να κάνουμε κρίσεις; Η ζωή φέρνει δυσκολίες, πώς παραμένουμε στην ηρεμία; Ποιος είναι ο κρίκος που λείπει; Η δική μου αναζήτηση για την απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα ξεκίνησε όταν ήμουν 17 ετών.

Οι Πόρτες του Σουάμι είναι ανοιχτές για όλους

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στη Βομβάη (τώρα Μουμπάη). Όταν ο πατέρας μου μετατέθηκε σε ένα απομακρυσμένο χωριό όπου δεν υπήρχαν κανονικά κολέγια, προέκυψε το ερώτημα πού θα σπούδαζα. Τα κολέγια με οικοτροφείο ήταν σπάνια εκείνη την εποχή. Τα λίγα που υπήρχαν ήταν είτε για τους πολύ πλούσιους, κάτι που εμείς δεν ήμασταν, είτε για τους πολύ έξυπνους, κάτι που εγώ σίγουρα δεν ήμουν.

Η οικογένειά μου ήταν πολύ παραδοσιακή. Η οικογενειακή μας θεότητα ήταν ο Sri Murugan (ή Subramanya), και ήμασταν ένθερμοι πιστοί του Kanchi Shankaracharya. Έτσι, ένας φανακτερός, σγουρομάλλης Σάι Μπάμπα σίγουρα δεν ήταν ευπρόσδεκτος στο σπίτι μας. Τότε κάποιος ανέφερε ότι ο Σάι Μπάμπα άνοιγε ένα κολέγιο στο Πουταπάρτι. «Τα αγόρια θα είναι ασφαλή εκεί», είπαν. «Αυτό το αγόρι δεν θα έχει πειρασμούς για να το σκάσει. Θα κολλήσει σε ένα χωριό μακριά από τη ζωή της πόλης».

Η οικογένεια είπε: «Σάι Μπάμπα; Όχι, όχι, όχι! Είμαστε πιστοί του Μουρούγκαν!» Αλλά τότε ένας φίλος ψιθύρισε κάτι μαγικό στ' αυτιά τους: «Η εκπαίδευση είναι δωρεάν». Αμέσως, όλη η οικογένεια συμφώνησε: «Αν είναι έτσι, πηγαίνετε και προσπαθήστε!»

Κοιτάζοντας πίσω, αυτό ήταν το πρώτο μου μάθημα. **Οι πόρτες του Σουάμι είναι ανοιχτές για όλους, χωρίς διακρίσεις.** Μπορεί κανείς να έρθει είτε για τη δωρεάν εκπαίδευση είτε για να τραγουδήσει μπάτζανς είτε για να υπηρετήσει είτε για γνώση —η πόρτα είναι ανοιχτή σε όλους.

Τέτοια οικουμενικότητα μπορεί να ανήκει μόνο σ' έναν Αβατάρ.

Αναζητώντας τον Δάσκαλό μου

Έκανα αίτηση στο κολέγιο και με δέχτηκαν. Όταν έφτασα στο Πουταπάρτι, δεν ήταν ο Σουάμι που με γοήτευσε πρώτος. Ήταν

το χωριό. Θυμάμαι ακόμα να κατεβαίνω από τον σιδηροδρομικό σταθμό του Νταρμαβαράμ και να βλέπω μια άμαξα με βόδια να περιμένει να με πάει στο Άσραμ. Καθώς κατευθυνόμασταν προς το Πουταπάρτι, έβλεπα τους λόφους, το ποτάμι και την ήσυχη ομορφιά του τόπου. Για κάποιον που είχε μεγαλώσει στην πολύβουη Βομβάη, όλα αυτά ήταν μαγικά. Εκείνη την περίοδο, ο Σουάμι δεν ήταν καν στο μυαλό μου. Το να είμαι μακριά από τους γονείς μου ήταν αρκετά συναρπαστικό. Αλλά σταδιακά άρχισα ν' ακούω ιστορίες από τα άλλα αγόρια —τα περισσότερα προέρχονταν από οικογένειες Σάι και μιλούσαν για τον Σουάμι με μεγάλη αφοσίωση. Εγώ άκουγα γοητευμένος.

«Ακόμα κι αν ένα ψήγμα απ' αυτά είναι αλήθεια, η ζωή μου θα αλλάξει» σκέφτηκα. Παρόλ' αυτά, η καρδιά μου εξακολουθούσε να ψάχνει πνευματικό Δάσκαλο.

Αγάπησα τις διδασκαλίες του Σουάμι. «*Η υπηρεσία στον άνθρωπο είναι υπηρεσία στον Θεό*». «*Η αγάπη είναι Θεός, ζήστε με αγάπη*». Αυτές οι ιδέες μου άρεσαν. Κι όμως κάτι έλειπε. Δεν είχα προσωπική εμπειρία.

Και αυτό είναι σημαντικό: η πίστη δεν μπορεί να δοθεί ή να δανειστεί. Ο καθένας μας πρέπει να βιώσει το Θείο ο ίδιος προσωπικά. Οι πιστοί Τον αποκαλούσαν Πρέμασβαρούπα, ενσάρκωση της αγάπης. Αλλά τι σήμαινε αυτό; Πού ήταν αυτή η αγάπη; Τον είδα να δίνει ντάρσαν, να παραχωρεί ίντερβιου και να ευλογεί τους πιστούς. Οι άνθρωποι μιλούσαν για θαύματα και θεραπείες, αλλά εγώ δεν είχα βιώσει τίποτα. Ήθελα να έχω αυτή την εμπειρία τουλάχιστον μία φορά.

Η Αγάπη Χιλίων Μητέρων

Η ευκαιρία προέκυψε στις 25 Δεκεμβρίου 1980, όταν είχαν προγραμματιστεί τα εγκαίνια του ξενώνα.

Εμείς τα αγόρια αποφασίσαμε να οργανώσουμε ένα πρόγραμμα και να προσκαλέσουμε τον Σουάμι. Ανάμεσα στις παραστάσεις ήταν ένας χορός Μπάνγκρα (ενεργητικός, εθνικός βορειοινδικός χορός), ο οποίος ήταν αρκετά επαναστατικός για το Άσραμ εκείνη την εποχή! Ο Σουάμι είδε την πρόβα και γέλασε λέγοντας: «Σαν μαϊμούδες χορεύουν».

Εν τω μεταξύ σκέφτηκα μια άλλη ιδέα. Ως αγόρι ο πατέρας μου με είχε στείλει σε ένα γυμναστήριο όπου έμαθα να κάνω γιόγκα σε σχοιινιά. Έτσι προσφέρθηκα εθελοντικά να κάνω μια παράσταση μπροστά στον Σουάμι. Τελικά μου δόθηκε η ευκαιρία, έστω και για μια στιγμή. Καθώς σκαρφάωνα στο σχοιινί και έκανα τις γιογικικές ασκήσεις, ο Σουάμι καθόταν σε μια κούνια στην τετράγωνη περιοχή του κτηρίου του ξενώνα, παρακολουθώντας το πρόγραμμα. Κάθε φορά που κοίταζα κάτω, σήκωνε τα χέρια Του και με ευλογούσε με ένα πλατύ χαμόγελο.

Έπειτα ήρθε η δεύτερη πράξη: άλμα μέσα από δαχτυλίδια φωτιάς. Στην αρχή, ήταν απλό -ένα δαχτυλίδι. Στη συνέχεια, κατά τη διάρκεια της εξάσκησης, προσθέσαμε δύο. Τελικά, με νεανικό ενθουσιασμό και μια δόση εγωισμού, αποφασίσαμε να προσπαθήσουμε να πηδήξουμε μέσα από τρία φλεγόμενα δαχτυλίδια για την τελική παράσταση μπροστά στον Σουάμι. Λίγο πριν την παράσταση, ένας υπερβολικά ενθουσιώδης βοηθός έριξε κηροζίνη στα δαχτυλίδια. Όταν άναψαν, ξέσπασαν τεράστιες φλόγες. Παρόλα αυτά, αποφάσισα να προχωρήσω.

Πήδηξα μέσα από το πρώτο δαχτυλίδι. Ο Σουάμι μού έκανε σήμα να σταματήσω. Το αγνόησα. Πήδηξα μέσα από το δεύτερο δαχτυλίδι. Στη συνέχεια έτρεξα προς το τρίτο δαχτυλίδι. Οι φλόγες ήταν τόσο έντονες που μετά βίας μπορούσα να δω. Το πόδι μου χτύπησε το πρώτο δαχτυλίδι και τα αγόρια που κρατούσαν τα δαχτυλίδια τα άφησαν αμέσως.

Και τα τρία φλεγόμενα δαχτυλίδια έπεσαν πάνω μου. Μέσα σε δευτερόλεπτα, ήμουν στο έδαφος, τυλιγμένος στις φλόγες. Τότε ένα χέρι με άρπαξε και με τράβηξε έξω. Ήταν ο Σουάμι! Είχε πηδήξει από την κούνια, είχε τρέξει στην αυλή και με είχε σηκώσει από τις φλόγες. Καθώς έσβηνε τη φωτιά από τα ρούχα μου, είπε απαλά: «Μπανγκάρου, μπανγκάρου», που σημαίνει «Χρυσέ μου, χρυσέ μου», «Είμαι εδώ».

Εκείνη την ημέρα, συνειδητοποίησα το νόημα της φράσης: «Ο Σουάμι έχει την αγάπη χιλίων μητέρων».

Χρόνια αργότερα, βίωσα μια άλλη πτυχή της αγάπης του Σουάμι. Ένα βράδυ, έκανα μασάζ στα πόδια Του ενώ διάβαζε γράμματα.

Για δύο ώρες δεν έλεγε τίποτα. Ξαφνικά, αναστέναξε και μουρμούρισε: «Διάβασα τόσα πολλά γράμματα. Κάθε γράμμα ζητάει κάτι -γάμο, παιδιά, δουλειές, λύσεις σε προβλήματα».

Έπειτα είπε απαλά: «Αλλά ούτε ένα γράμμα δεν λέει ευχαριστώ». Μετά από μια παύση συνέχισε: «Το αεροπλάνο μου έχει έρθει. Καλώ όλους να επιβιβαστούν. Αλλά κανείς δεν έρχεται. Άραγε, όταν απογειωθώ θα έρθουν έστω και πέντε άτομα μαζί μου;»

Αυτά τα λόγια με χτύπησαν βαθιά. Ο Σουάμι είχε έρθει για να δώσει. Εμείς είχαμε έρθει μόνο για να λάβουμε. Θα λαμβάναμε τουλάχιστον όλα όσα Εκείνος έχει έρθει να δώσει με τόση αγάπη και ολόψυχα;

Ανταμοιβή για την Υπηρεσία

Το τρίτο μάθημα ήρθε μέσω του πατέρα μου, του Σρι Ντανταπάνι, ο οποίος πέρασε πολλά χρόνια υπηρετώντας τον Σουάμι, διαχειριζόμενος τους λογαριασμούς του Κεντρικού Ιδρύματος στο Άσραμ. Είχε μια απλή ευχή στη ζωή του - ήθελε να αφήσει το σώμα του στο Πουταπάρτι, στα πόδια του Σουάμι.

Αλλά η ζωή είχε άλλα σχέδια. Καθώς επισκεπτόταν την αδερφή μου στο Μποπάλ, υπέστη καρδιακή προσβολή και πέθανε εκεί. Ήμουν πραγματικά αναστατωμένος. Ρώτησα μάλιστα τον Σουάμι σιωπηλά στην καρδιά μου: «Γιατί δεν του εκπλήρωσες αυτή τη μία ευχή»;

Όταν επέστρεψα στο Πουταπάρτι, ο Σουάμι σταμάτησε μπροστά μου και με ρώτησε: «*Σου είπαν τα νέα τα αγόρια;*» Τον κοίταξα μεπερδεμένος και ρώτησα: «Τι να μου πουν τα αγόρια Σουάμι; Ποια αγόρια;» Ο Σουάμι είπε απλώς: «*Περίμενε. Θα έρθω*». Έπειτα έφυγε. Ήμουν μεπερδεμένος.

Λίγο αργότερα, ένας από τους φοιτητές του μεταπτυχιακού προγράμματος ήρθε κοντά μου και είπε: «*Αδελφέ Σούντερ, λυπάμαι πολύ που άκουσα για τον πατέρα σου*». Τον ευχαρίστησα. Στη συνέχεια ρώτησε: «*Πότε πέθανε ο πατέρας σου;*» Απάντηση: «*20 Απριλίου γύρω στις 3:30 ή 3:45 το απόγευμα*». Είπε: «*Ω, πολύ ενδιαφέρον. Ήμασταν με τον Σουάμι στο Κονταϊκανάλ εκείνο το απόγευμα, εκατοντάδες μίλια μακριά σας. Την ίδια περίπου ώρα,*

ο Σουάμι σταμάτησε ξαφνικά ενώ μας μιλούσε. Κοίταξε ψηλά στον αέρα και ρώτησε: «*Πόσοι από εσάς γνωρίζετε τον Sunder Iyer;*» Όλα τα αγόρια σήκωσαν τα χέρια τους επειδή δίδασκα στο κολέγιο. Ο Σουάμι είπε τότε: «*Ο πατέρας του, ο Ντανταπάνι, έφτασε στα Πόδια Μου*».

Όταν ο Σουάμι επέστρεψε από το ντάρσαν, με κάλεσε μέσα στο Trayee Μπριντάβαν. Οι πιστοί που είχαν κληθεί για *ίντερβιου* κάθονταν στο εσωτερικό δωμάτιο, αλλά ο Σουάμι βγήκε στη μεγάλη αίθουσα όπου ήταν η κούνια. Η αίθουσα ήταν άδεια. Ο Σουάμι καθόταν μόνος του στην κούνια σπρώχνοντάς την απαλά με τα πόδια Του. Όταν μπήκα, μου έδειξε ένα σημείο και μου είπε: «*Στάσου εκεί*».

Στάθηκα περίπου τριάντα μέτρα μακριά. Τότε ο Σουάμι ρώτησε δυνατά: «*Λοιπόν, είσαι θυμωμένος με τον Σουάμι;*» Παρέμεινα σιωπηλός. Εκείνος συνέχισε: «*Γιατί είσαι θυμωμένος; Επειδή ο πατέρας σου πέθανε κάπου αλλού; Ήταν μόνο το σώμα. Ας πάει το σώμα οπουδήποτε. Εγώ όμως του έδωσα τα πόδια Μου.*»

Καθώς το έλεγε αυτό, ο Σουάμι σήκωσε τα πόδια Του ενώ καθόταν στην κούνια. «*Του έδωσα τα πόδια Μου*», επανέλαβε με έμφαση. Έπειτα πρόσθεσε κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ: «*Και ξέρεις γιατί του έδωσα τα πόδια Μου; Επειδή με υπηρέτησε μέχρι τέλους*».

Αυτή η μία δήλωση ήταν αρκετή. Ας υπηρετούμε, ας υπηρετούμε, ας υπηρετούμε. Στο τέλος θα φθάσουμε στα πόδια του Σουάμι!

Το Εικοστό Άλογο

Στο αίνιγμα των δεκαενέα αλόγων, η απάντηση είναι ο Σάι! Ο αγρότης που είχε δύο γιους, είχε γράψει στη διαθήκη του πώς να μοιραστούν τα 19 άλογά του μετά τον θάνατό του: τα μισά στον μεγαλύτερο γιο, το ένα τέταρτο στον ναό και το ένα πέμπτο στον μικρότερο γιο του. Η πρόκληση ήταν πώς να διανεμίει τα άλογα σύμφωνα με τη διαθήκη χωρίς να τα βλάψει. Ένας σοφός έλυσε το πρόβλημα προσθέτοντας ένα από τα δικά του άλογα και διανέμοντας τα άλογα σύμφωνα με την κατανομή της διαθήκης. Το 20^ο άλογο επιστράφηκε στον σοφό.

Ο Σάι έρχεται να μας σώσει ως ο εικοστός. Βάλτε τον Σάι στη ζωή σας και οι αδύνατες διαιρέσεις της ζωής θα γίνουν δυνατές. Μην Του ζητάτε να δώσει τις μάχες σας. Απλώς ζητήστε Του να είναι εκεί δίπλα σας, όπως ο Κρίσνα ήταν δίπλα στον Αρτζούνα.

Κρατήστε το χέρι Του. Και θα βρείτε τη δύναμη να αντιμετωπίσετε κάθε πρόκληση στη ζωή.

Τζέι Σάι Ραμ

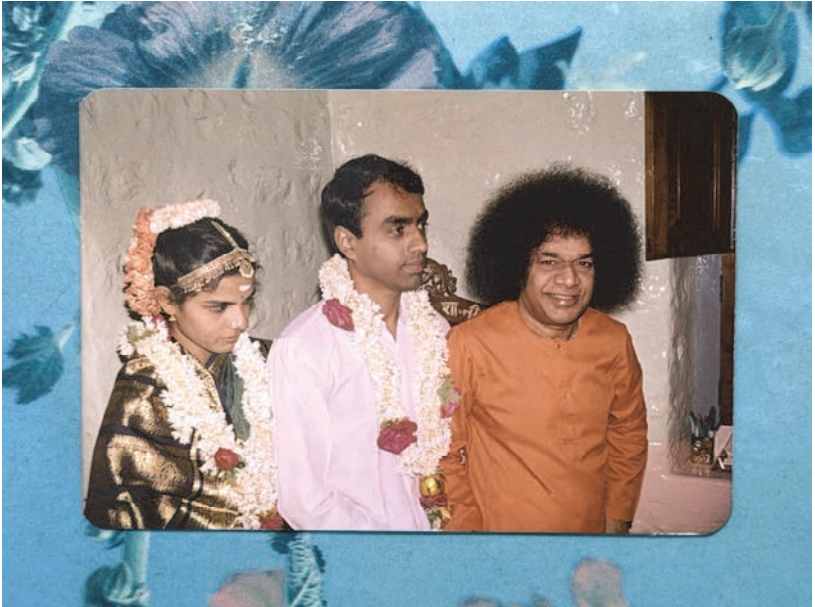
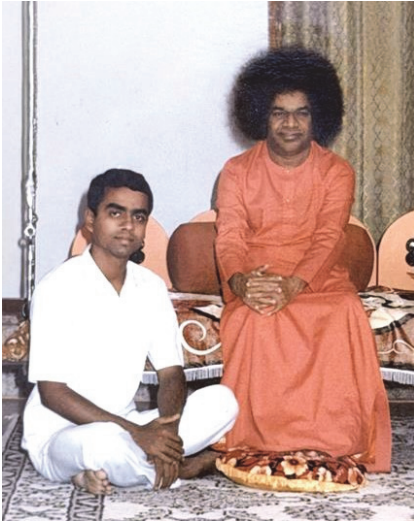
Dr. Sunder Iyer, Ινδία

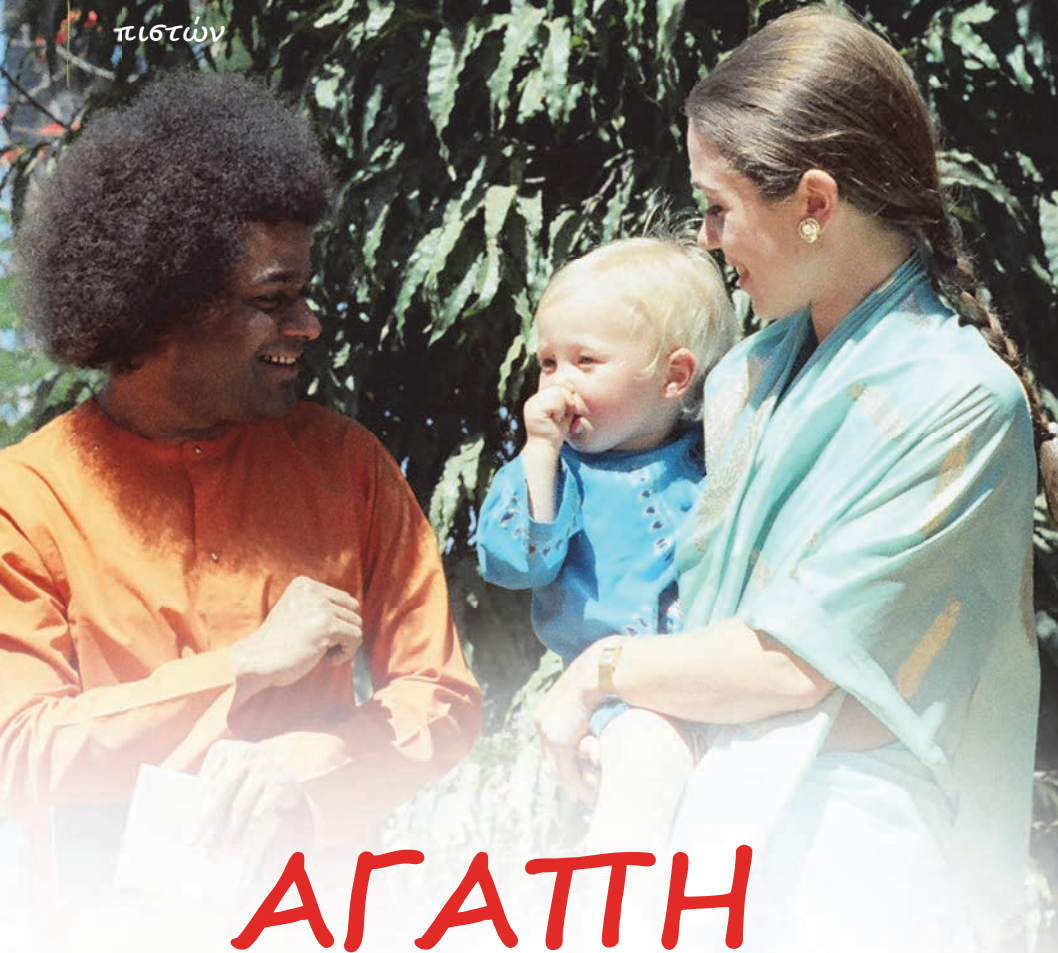

Ο Δρ. Σούντερ Άιερ μπήκε στο Πανεπιστήμιο Σρι Σάτνα Σάι (SSSIHL) το 1979 ως φοιτητής. Ήταν ο μόνος φοιτητής που έλαβε ποτέ χρυσό μετάλλιο Γιόγκα από τον ίδιο τον Σουάμι, κατά τη διάρκεια της απονομής πτυχίων το 1984. Ο Δρ. Iyer επιλέχθηκε από τον Μπαγκαβάν και Τον υπηρέτησε ως προσωπικός Του βοηθός για μερικά χρόνια. Κατέχει διδακτορικό στις Τραπεζικές και Χρηματοοικονομικές Σπουδές και υπηρέτησε ως μέλος ΔΕΠ στο SSSIHL.

Μετά από μια επιτυχημένη καριέρα στην πληροφορική και τη διδασκαλία της γιόγκα επαγγελματικά, αποφάσισε να αφιερώσει τη ζωή του στη διάδοση της διδασκαλίας του Σάι μέσω της γιόγκα και του διαλογισμού. Είναι ιδρυτής του Καίναλγα Yoga Gurukulam στο Κάντσι της Ινδίας, και προσφέρει μαθήματα πάνω στη Γιόγκα και τη Βεντάνα.

Ο Δρ. Σούντερ Άιερ θα επισκεφθεί την Ελλάδα το καλοκαίρι, και θα είναι μαζί μας, στα σεμινάρια, στο Σάι Πρέμα, για τρεις ολόκληρες εβδομάδες!

ΑΓΑΠΗ

Σ' αυτόν τον κόσμο, καμία άλλη αρετή δεν είναι μεγαλύτερη από την αγάπη. Η αγάπη είναι αλήθεια, η αγάπη είναι δικαιοσύνη και η αγάπη είναι πλούτος. Αυτός ο κόσμος προέρχεται από την αγάπη, στηρίζεται στην αγάπη και τελικά συγχωνεύεται στην αγάπη. Κάθε άτομο ξεκινά από την αγάπη. Υπάρχουν στον κόσμο αναρίθμητες δυνάμεις, όπως ατομική δύναμη, μαγνητική δύναμη κ.λπ., αλλά η δύναμη της αγάπης ξεπερνά όλες τις άλλες. Ζωή αποστερημένη από πίστη και αγάπη είναι χωρίς νόημα και άχρηστη.

Σάτυα Σάι Μπάμπα

Η μητέρα μου κι εγώ καθόμασταν ένα πρωί στο σπίτι του Σουάμι στο Μπριντάβαν. Καθώς παρατηρούσα τον Σουάμι να μιλά με τους άλλους, η μητέρα μου διαλογιζόταν έντονα πάνω στην αγάπη. Προσπαθούσε να αναγκάσει τον εαυτό της να νιώσει αγάπη. Απροσδόκητα, ο Σουάμι προχώρησε ξαφνικά προς το μέρος της και κάτι ψιθύρισε στο αυτί της. Όταν Εκείνος έφυγε, η μητέρα μου γύρισε προς εμένα και με αποθαρρημένο τόνο είπε: «Ο Σουάμι είπε ότι μόνο η αυθόρμητη αγάπη μετράει». Ο Σουάμι δίνει σταθερά έμφαση στο ότι κάτω από κάθε *σάνταν* υπάρχει η αγάπη. Χωρίς αγάπη, η *σάνταν* δεν έχει αξία. Αυτή η αγάπη ξεπηδά αυθόρμητα από την καρδιά και όχι από τα κατασκευασμένα συναισθήματα.

Η αγάπη δεν είναι μόνο μία από τις πρωταρχικές διδασκαλίες του Σουάμι· όλοι οι μύστες και οι άγιοι των μεγαλύτερων θρησκειών του κόσμου διδάσκουν τη σπουδαιότητά της. Η αφύπνιση της καρδιάς είναι ένας από τους ύψιστους σκοπούς του πνευματικού αναζητητή, αλλά είναι συχνά παρεξηγημένη. Νομίζουμε ότι είναι κάτι που πρέπει να νιώσουμε προς κάποιον άλλον ή κάτι που μπορούμε να πάρουμε από κάποιον άλλον. Αυτό που μεταβάλλεται, που δεν είναι μόνιμο, δεν είναι αληθινό. Ο Θεός είναι αγάπη. Ο Θεός είναι αλήθεια, αμετάβλητη, αιώνια και πανταχού παρούσα. Αλλά οι πράξεις και τα συναισθήματά μας μεταβάλλονται συνεχώς, έτσι καθετί που κάνουμε ή νιώθουμε είναι μόνο προσωρινό.

Δεν μπορούμε να έχουμε αγάπη ή να κάνουμε τον εαυτό μας να νιώσει αγάπη σαν να πρόκειται για διαδικασία του νου ή των αισθήσεων. Η αγάπη είναι εκείνη η αξία που όχι μόνο μας δίνει ζωή, αλλά μας κάνει και ικανούς να τη βιώσουμε. Όπως λέει ο Σουάμι: «*Δημιούργησα τον εαυτό μου για να αγαπήσω τον εαυτό μου*». Ο πρωταρχικός σκοπός της Δημιουργίας είναι η έκφραση της αγάπης με πολλαπλούς τρόπους. Η αγάπη μπορεί να εκφραστεί μόνο μέσα από τον φυσικό κόσμο. Αλλά αντί γι' αυτό, ξοδεύουμε τη ζωή μας επιδιώκοντας μυριάδες μηδαμινές απολαύσεις που ονομάζουμε «αγάπη», εγκαταλείποντας τον θείκό έρωτα για τον οποίο δημιουργηθήκαμε.

Το φυσικό σώμα, από μόνο του, είναι άψυχο και αναίσθητο. Αποκτά ζωή μόνο από τη ζωτική δύναμη που το κινεί. Ο Σουάμι έχει εξηγήσει ότι το νευρικό σύστημα του ανθρώπινου σώματος είναι σχεδιασμένο να λειτουργεί σαν αγωγός θεϊκής ενέργειας και οι διάφορες πνευματικές ασκήσεις έχουν σκοπό να εξαγνίσουν το νευρικό μας σύστημα, ώστε να μπορέσει να δεχθεί τη ροή αυτής της θεϊκής ενέργειας. Ο νους και οι αισθήσεις μας, σαν ηλεκτρικοί μετασχηματιστές, μειώνουν την υψηλή τάση της αγνής ουσίας μας. Ο νους είναι ανίκανος να κατανοήσει την ουσία και την πηγή της αγάπης.

Αυτή η αγνή ενέργεια της αγάπης, που μας ζωογονεί, μολύνεται και καταστρέφεται από το εγώ μας: τις προσκολλήσεις, τις έλξεις και τις αποστροφές και τη φονική ετικέτα «δικό μου». Όταν ταυτιζόμαστε με αυτά, παύουμε να βιώνουμε την αγνότητα της απρόσωπης, πανταχού παρούσας αγάπης. Στη θέση της, βιώνουμε μολυσμένα αισθήματα και συναισθήματα που νομίζουμε ότι είναι αγάπη.

Αυτό που συχνά αποκαλούμε αγάπη είναι στην πραγματικότητα συναίσθημα. Σε κάποιο ντάρσαν, ένας πιστός ξέφυγε τόσο πολύ που αφήνοντας μια κραυγή, τύλιξε τα χέρια και το σώμα του γύρω από τα πόδια του Σουάμι κρατώντας τα σφιχτά. Ο Σουάμι παρέμενε απόλυτα ατάραχος και έλεγε ήρεμα στους εθελοντές *σεβαντάλ*, οι οποίοι τραβούσαν τον άνδρα, να είναι ευγενικοί μαζί του. Ο Ρόμπερτ καθόταν λίγο πιο πέρα και όταν έφθασε ο Σουάμι σε εκείνον, του έδωσε ένα ηχηρό χτύπημα στον ώμο λέγοντάς του γλυκά: *«Όχι συναίσθημα. Ένα τέτοιο συναίσθημα είναι πολύ κακό».*

Κατά τη διάρκεια μιας ομαδικής ακρόασης, μια ιδιαίτερα συναισθηματική Ιταλίδα ικέτευε τον Σουάμι να βοηθήσει την άρρωστη αδελφή της, που ήταν παρούσα και καθόταν δίπλα της. Η απάντηση του Σουάμι ήταν: *«Γιατί ζητάς εσύ για εκείνη;»* Η γυναίκα απάντησε: *«Από αγάπη».* Η απάντηση του Σουάμι έδωσε σ' όλους μας ένα μάθημα ορίων. Είπε: *«Και η αγάπη έχει τα όριά της!»*

Ο Σουάμι μάς έχει πει ότι αφοσίωση στον Θεό είναι η ελεύθερη ροή αγάπης προς τον Θεό. Συμπόνια είναι η αγάπη που ρέει ελεύθερα προς εκείνους που έχουν ανάγκη. Αλλά η προσωπική

αγάπη δεν ρέει ελεύθερα και είναι προσηλωμένη σ' έναν σύζυγο, ένα παιδί ή σ' αυτή την περίπτωση σ' έναν συγγενή. Είναι αυτή η περιορισμένη μορφή αγάπης που ο Σουάμι είπε ότι έχει τα όριά της.

Αγάπη είναι η φύση μας

Δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να κάνουμε ή να μπορούμε να κάνουμε για να νιώσουμε αγάπη. Επειδή η αληθινή φύση μας είναι αγάπη, είμαστε αγάπη. Όταν απομακρυνθεί καθετί που δεν είναι η αληθινή φύση μας, παραμένει μόνο η αλήθεια της αγάπης, η αλήθεια του ποιοι είμαστε. Η απομάκρυνση του ψεύτικου μέσα από την παράδοση, τη βαθιά αυτοέρευνα και την συνεχή επίγνωση είναι η δια βίου εργασία του πνευματικού αναζητητή.

Οι πιστοί του Σουάμι είναι ιδιαίτερα τυχεροί που έχουν δει τη μορφή Του που είναι αγάπη, έχουν βιώσει το βάθος της αγάπης και έχουν ακούσει τη φωνή της αγάπης μέσα από τον Σουάμι. Είναι δύσκολο να αγαπάμε τον εαυτό μας όταν δεν γνωρίζουμε ποιοι είμαστε, ή να αγαπάμε τον Θεό όταν δεν Τον έχουμε ακούσει ούτε δει. Στη δική μας εποχή της επιστημονικής, γραμμικής και ορθολογιστικής σκέψης είναι πολύ δύσκολο να αποδεχτούμε αυτό που δεν μπορούμε να μετρήσουμε ή να αποδείξουμε. Η απεριόριστη αγάπη του Σουάμι προς εμάς, όχι μόνο μας δείχνει το δυναμικό μας, αλλά μας δίνει την πεποίθηση, το κίνητρο και τη διαβεβαίωση ότι ο σκοπός μπορεί να επιτευχθεί.

Η δύναμη της αγάπης

Η απαλότατη, ελάχιστη αποδείξιμη, πλέον απεριγράπτη και απροσμέτρητη ποιότητα της αγάπης ασκεί τεράστια δύναμη στην ανθρωπότητα. Οι ιδρυτές καθεμιάς από τις μεγαλύτερες θρησκείες του κόσμου εμπνεύστηκαν, ανύψωσαν και μεταμόρφωσαν εκατομμύρια ανθρώπους μέσα από τη δύναμη της αγάπης. Παρόλο που το αρχικό μήνυμά τους έχει συχνά διαστρεβλωθεί και παρερμηνευτεί, ακόμη κι αυτή η αραιωμένη αγάπη είναι μια ισχυρή δύναμη. Ο Μαχάτμα Γκάντι κατέδειξε πώς ένας μόνον άνθρωπος, ευθυγραμμισμένος με τη δύναμη της αλήθειας και της αγάπης, μπορεί να νικήσει μια ολόκληρη αυτοκρατορία.

Η δύναμη της αγάπης έχει υποτιμηθεί λόγω της απαλής, αιθέριας έκφρασής της. Αλλά ο Σουάμι, η ενσάρκωση της αγάπης, περιγράφει τον Εαυτό Του ως εξής: *«Είμαι μαλακός σαν το βούτυρο και σκληρός σαν το ατσάλι»*. Δεν υπάρχει καρδιά που να μην μπορεί να τη μαλακώσει, ούτε δύναμη που να μπορεί να Του εναντιωθεί. Η αληθινή δύναμη παραμένει ακλόνητη και επηρεάζει καθετί μέσα στο πεδίο της απλά και μόνο επειδή υπάρχει. Η αληθινή δύναμη δεν ασκεί πίεση. Αντίθετα, είναι η χρήση της βίας που ελέγχει τον κόσμο σήμερα. Παρόλο που συχνά αλλά λανθασμένα θεωρείται δύναμη, απλά παράγει αντίδραση και τελικά εξαντλείται από μόνη της χωρίς μόνιμη αλλαγή.

Ο Θεός, η αιώνια πηγή δύναμης, δεν επιβάλλει τον Εαυτό Του σε μας ούτε μας αναγκάζει να κάνουμε κάτι. Μόνον εκείνοι που δεν έχουν αληθινή δύναμη χρειάζεται να καταφύγουν στη βία. Ο Θεός, όπως και η αγάπη, μπαίνει στην καρδιά μας μόνο σε ανταπόκριση της δικής μας πρόσκλησης. Παραμένοντας ακίνητη, η θεική δύναμη του Σουάμι μάς τραβά στο πεδίο της αγάπης Του, σαν μαγνήτης. Μας διευκολύνει να βιώσουμε το υπέροχο αίσθημα της αγάπης, το οποίο καθιστά όλες τις άλλες εμπειρίες ρηχές κι ασήμαντες. Μ' αυτό τον τρόπο μάς δημιουργεί μια τόσο δυνατή επιθυμία να ξαναβιώσουμε την παρουσία της αγάπης, που ωθούμαστε να αναζητήσουμε την πηγή μέσα μας. Μια φορά, ο Σουάμι μάς είπε ότι *«ήταν Εκείνος που σαν μαγνήτης έλκυε την αγάπη μας»*. Μετά μας μίλησε για τη σχέση Του με τους πιστούς Του δηλώνοντας: *«Η αγάπη είναι η μόνη περιουσία Μου. Θέλω μόνο την αγάπη σας. Χωρίς την αγάπη των πιστών, δεν θα μπορούσε να υπάρξει Σουάμι»*.

Όργανο του Θεού

Κάποτε, από φόβο μήπως χάσω το εξαιρετικό αίσθημα που δίνει η αγάπη, ρώτησα τον Σουάμι αν θα ένιωθα πάντα την αγάπη Του στην καρδιά μου. Με διαβεβαίωσε ότι θα την ένιωθα, αλλά θυμήθηκα πολλές φορές στο παρελθόν που ένιωσα τη θλίψη της απουσίας της αγάπης. Θέλοντας να μάθω πώς να διατηρώ αυτή την εσωτερική κατάσταση, ρώτησα τον Σουάμι ποια ήταν η καλύτερη πνευματική άσκηση που θα μπορούσα να κάνω. Απάντησε: *«Σκέψου τον εαυτό σου ως όργανό Μου»*.

Ανακάλυψα ότι όταν ασκούμε στο να είμαι όργανο του Θεού έχω το μεγάλο όφελος να απομακρύνω τη λανθασμένη αίσθηση του εαυτού μου ως πρόσωπο και να αδειάζω από οτιδήποτε δεν είναι αληθινό. Αυτό αυτόματα αφήνει χώρο στον Θεό, που χρησιμοποιεί το όργανο για να γεμίσει τον χώρο με την ουσία Του. Η καθημερινή ζωή μας και οι συναναστροφές μας με τους άλλους γίνονται πολύ πιο ομαλές όσο τείνουμε να μεταφέρουμε σε κάθε κατάσταση που προκύπτει μόνο τα καλύτερα και υψηλότερα ιδανικά. Το να είμαστε όργανά Του αυξάνει την ευθύνη μας να πειθαρχούμε εφαρμόζοντας και επιδεικνύοντας μόνο καλές ιδιότητες.

Η αγάπη του Θεού είναι η χωρίς όρους αγάπη-συνειδητότητα του Σουάμι. Είναι αγάπη αμόλυντη από κίνητρα και συναισθήματα, αγνή και χωρίς προσδοκία ανταποδοτικού κέρδους. Στις περισσότερες ομιλίες Του, ο Σουάμι αρχίζει με τις λέξεις: *«Πρέμα-σβαρουπουλάρα»*. Αυτό στα Τέλουγκου σημαίνει *«ενσαρκώσεις της θεικής αγάπης»*, λόγια που μας διαβεβαιώνουν και πάλι για τη φύση μας που είναι η θεική αγάπη.

Ο Σουάμι δίνει μια τόσο απλή σάντανα που, αν εφαρμοστεί, δεν θα χρειαζόμαστε καμία άλλη διδασκαλία. Μας λέει: *«Αρχίστε τη μέρα με αγάπη, γεμίστε τη μέρα με αγάπη, τελειώστε τη μέρα με αγάπη. Αυτός είναι ο δρόμος προς τον Θεό»*.

Ρώτησα κάποτε τον Σουάμι πώς να νιώσω αυτή την αγάπη για όλους, γιατί δεν την ένιωθα πάντοτε. Εκείνος απάντησε: *«Είναι πάντοτε εκεί για μας να τη χρησιμοποιήσουμε. Αλλά πρέπει πρώτα να υπάρχει Αυτοπεποίθηση, πίστη στον θεικό Εαυτό μας. Όταν υπάρχει πίστη στον θεικό εαυτό μας, υπάρχει αγάπη. Όταν υπάρχει αγάπη, υπάρχει ειρήνη. Όταν υπάρχει ειρήνη, υπάρχει αλήθεια. Όταν υπάρχει αλήθεια, υπάρχει ευδαιμονία»*. Ερευνώντας περισσότερο αυτό το σημαντικό σημείο, Τον ρώτησα πώς θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε Αυτοπεποίθηση. Ο Σουάμι γέλασε και με διαβεβαίωσε: *«Είναι εκεί. Και σαν παιδί, όταν την ταΐζεις, μεγαλώνει!»*

Κάποτε, ο Ρόμπερτ ρώτησε τον Σουάμι αν η άσκηση του διαλογισμού θα τον βοηθούσε να συνειδητοποιήσει τον Θεό μέσα στην καρδιά του. Ο Σουάμι τον συμβούλεψε: *«Διαλογίσου με πίστη και*

αγάπη στην καρδιά σου. Ακολούθησε οποιαδήποτε άσκηση σου δίνει χαρά και άνεση». Αυτή η απάντηση έκανε τον Ρόμπερτ να ρωτήσει αν θα μπορούσε να κάνει Κρίγια Γιόγκα, μια τεχνική διαλογισμού που είχε μάθει στη Δύση. Ο Σουάμι απάντησε χωρίς δισταγμό: «Όχι, η Κρίγια Γιόγκα δεν είναι καλή. Είναι μόνο για το σώμα. Με τον θάνατο το σώμα παύει να υπάρχει. Δεν υπάρχουν καλοί γκουρού στην Αμερική να σε καθοδηγήσουν. Κάνε μπάκτι γιόγκα, ακολούθησε το μονοπάτι της αφοσίωσης (μπάκτι μάργκα). Έχε αγάπη στην καρδιά σου. Αυτός είναι ο δρόμος προς τον Θεό, το εύκολο μονοπάτι». Ο Ρόμπερτ τότε ρώτησε αν η Κρίγια Γιόγκα επηρεάζει το λεπτοφυές σώμα. Ο Σουάμι ξανατόνισε ότι η μέθοδος Κρίγια είναι δύσκολη, επικίνδυνη για την υγεία χωρίς σωστή καθοδήγηση, και άχρηστη για τον Ρόμπερτ.

Ο Ρόμπερτ ρώτησε: «Πώς μπορώ να έχω μια από καρδιά σε καρδιά σχέση με τον Σουάμι;» και η απάντηση ήταν μια απλή, μοναδική λέξη: «Αγάπη». Ερευνώντας περισσότερο, ρωτήσαμε πώς θα μπορούσαμε να νιώσουμε αυτή την αγάπη πιο βαθιά στην καρδιά. Ο Σουάμι το ξεκαθάρισε με μια πρακτική συμβουλή: «Η Αγάπη, η Συνεχής Ολοκληρωμένη Επίγνωση (Constant Integrated Awareness, την οποία ανέφερε ως CIA) είναι εκεί, αλλά στην καθημερινή ζωή υπάρχουν επίσης τα πάνω και τα κάτω της ζωής. Συγκεντρωθείτε στη Συνεχή Ολοκληρωμένη Επίγνωση, όχι στα πάνω και τα κάτω, και μέσα σ' αυτή την ομαλή κατάσταση του νου υπάρχει αγάπη».

Ms. Diana Baskin, ΗΠΑ

Η κα Νταϊάνα Μπάσκιν έχει συγγράψει δύο πολύ εμπνευσμένα βιβλία με τις εμπειρίες της και τα μαθήματα που αποκόμισε κατά τη διάρκεια των πολλών αλληλεπιδράσεών της με τον Μπάμπα: «Θεϊκές Αναμνήσεις του Σάττα Σάι Μπάμπα» και «Θεϊκά Μαθήματα από τον Σάττα Σάι Μπάμπα», τα οποία έχουν εμπνεύσει πολλούς πιστούς σε όλο τον κόσμο.

Το Διαρκές ΟΡΑΜΑ

του Σάι

1009 εγχειρήσεις
καταρράκτη
στην Παραουάη

Στις 14 Φεβρουαρίου 1968, ο Μπαγκαβάν Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα εκφώνησε μια ιδιαίτερη ομιλία, αναδεικνύοντας τη σημασία της ανιδιοτελούς υπηρεσίας μέσα από το παράδειγμα του διακεκριμένου οφθαλμιάτρου Δρ. M.C. Modi, ο οποίος αφιέρωσε τη ζωή του στη θεραπεία ασθενών με προβλήματα όρασης:

«Ο Δρ. Modi έχει προσφέρει μια ανεκτίμητη υπηρεσία τις τελευταίες δέκα ημέρες στο Πρασάντι Νίλαγιαμ, πραγματοποιώντας επεμβάσεις καταρράκτη σε ανθρώπους που βρίσκονταν σε μεγάλη δυσχέρεια, επειδή δεν μπορούσαν να δουν· μια πραγματικά αξιόπαινη και ιερή υπηρεσία. Το μάτι είναι η κύρια πηγή του σώματος όσον αφορά την επαφή με την εξωτερική φύση. Με αυτή την πράξη υπηρεσίας, που εκτελείται ανιδιοτελώς, αποτελεσματικά και με χαρά επί χρόνια, ο Modi έχει γίνει ένας αληθινός Γιόγκι, πολύ ανώτερος από πολλούς που διεκδικούν αυτόν τον τίτλο. Αυτό είναι πραγματική πνευματική άσκηση που κερδίζει τη Χάρη του Θεού.»

Στον θεϊκό εκείνο λόγο, ο Σουάμι αναφερόταν στον Padma Bhushan Dr. M. C. Modi, διακεκριμένο οφθαλμιάτρο και πρόεδρο των Οργανώσεων Σρι Σάττα Σάι στην περιοχή Chitaldurg. Το Βιβλίο Γκίνες καταγράφει τον Δρ. Modi ως τον «πιο αφοσιωμένο γιατρό» για την

πραγματοποίηση του μεγαλύτερου αριθμού οφθαλμολογικών επεμβάσεων. Πραγματοποίησε έως και 833 επεμβάσεις καταρράκτη σε μία μόνο ημέρα. Επισκέφθηκε 46.120 χωριά, εξέτασε 12.118.630 ασθενείς και πραγματοποίησε συνολικά 610.564 επεμβάσεις έως τον Φεβρουάριο του 1993. Είχε διοργανώσει μια ιστορική δωρεάν οφθαλμολογική ιατρική κατασκήνωση στο Πρασάντι Νίλαγιαμ από τις 5 έως τις 15 Φεβρουαρίου. Αν και αρχικά είχε προγραμματιστεί για 200 επεμβάσεις, το πρόγραμμα επεκτάθηκε και πραγματοποιήθηκαν 511 επεμβάσεις, μεταξύ των οποίων 440 εγχειρήσεις καταρράκτη, μαζί με θεραπείες για διάφορες άλλες οφθαλμολογικές παθήσεις. Συνολικά εξετάστηκαν 3.770 ασθενείς, ενώ 670 έλαβαν δωρεάν φάρμακα.

Όταν η ιστορία επαναλαμβάνεται

Ο Διεθνής Οργανισμός Sri Sathya Sai (SSSIO) στην Παραγουάη, στη Νότια Αμερική, αποφάσισε να πραγματοποιήσει τουλάχιστον χίλιες δωρεάν επεμβάσεις καταρράκτη για τους άπορους και τους υποεξυπηρετούμενους, ως προσφορά αγάπης και αφοσίωσης προς τον Κύριο Σάι για τα 100ά Του γενέθλια. Ξεκινώντας τον Νοέμβριο του 2019, εθελοντές του Διεθνούς Οργανισμού Σάι, γιατροί και επαγγελματίες υγείας της Παραγουάης πραγματοποίησαν 1009 επεμβάσεις καταρράκτη έως τον Νοέμβριο του 2025, ξεπερνώντας το πλάνο τους.

Αυτό που ξεκίνησε ως μια αποστολή βασισμένη στην υπηρεσία και τη συμπόνια εξελίχθηκε σε ένα σημαντικό επίτευγμα, καθώς οι επεμβάσεις πραγματοποιήθηκαν σε υψηλού επιπέδου κλινικές με εκπαιδευμένες ομάδες και κατάλληλο εξοπλισμό. Οι επεμβάσεις πραγματοποιούνταν σε μηνιαία βάση στο Οφθαλμολογικό Κέντρο της Asunción, την πρωτεύουσα της Παραγουάης.

Όταν οι ασθενείς τιμώνται ως Θεός

Η αγάπη και η συμπόνια προς τους ασθενείς ήταν εμφανείς από την αρχή του προγράμματος. Πολλοί δεν είχαν τη δυνατότητα να αντέξουν οικονομικά ή να έχουν πρόσβαση σε οφθαλμολογική περίθαλψη λόγω φτώχειας και κοινωνικοοικονομικών συνθηκών. Για πολλούς ασθενείς στην Παραγουάη, ακόμη και η μετάβαση στον χώρο της επέμβασης ήταν δοκιμασία. Κάποιοι ταξίδευαν από απομακρυσμένες περιοχές, διανύοντας μεγάλες αποστάσεις μέσα από

δύσβατα εδάφη. Άλλοι διέσχιζαν πλημμυρισμένα μονοπάτια και περπατούσαν μέσα από εκτάσεις νερού μόνο και μόνο για να φτάσουν στον κεντρικό δρόμο. Έφταναν, συχνά καθοδηγούμενοι από άλλους, εισερχόμενοι σε ένα άγνωστο περιβάλλον με σιωπηλή εμπιστοσύνη. Υπάρχει μια βαθιά ανθρώπινη στιγμή που εκτυλίσσεται σε τέτοιες συνθήκες —η στιγμή πριν από την επέμβαση— όπου ο φόβος, η ελπίδα και η παράδοση συνυπάρχουν. Οι ασθενείς εμπιστεύονται τα χέρια ανθρώπων που μόλις γνώρισαν, πιστεύοντας ότι αυτά τα χέρια θα αποκαταστήσουν όχι μόνο την όρασή τους, αλλά και ένα κομμάτι της ζωής τους που σταδιακά χανόταν. Και αυτή η εμπιστοσύνη πηγάζει από την αγάπη με την οποία τους δέχτηκαν και τη νοσηλεία που τους παρέιχαν.

Μέσα στο χειρουργείο, η διαδικασία είναι τυπική και επαγγελματική. Ωστόσο, γύρω της υπάρχει ένα πεδίο συμπόνιας —γιατροί που μιλούν με πραότητα, εθελοντές που προσφέρουν σιγουριά, μια ατμόσφαιρα που μετατρέπει το άγχος σε γαλήνη.

Και έπειτα έρχεται εκείνη η στιγμή που δεν μπορεί να περιγραφεί.

«Είναι σαν να ξαναγεννιέσαι»

Η όραση είναι κάτι περισσότερο από μια απλή φυσική αίσθηση. Συνδέεται στενά με την αξιοπρέπεια, την αυτοπεποίθηση και τη συμμετοχή στη ζωή. Όταν αποκαθίσταται η όραση, το μάτι αρχίζει ξανά να βλέπει. Αλλά, το πιο σημαντικό, το άτομο ανακτά την ανεξαρτησία και την αυτοεκτίμησή του. Όταν η όραση επιστρέφει ύστερα από μήνες ή ακόμη και χρόνια σκοταδιού, τα λόγια συχνά δεν επαρκούν. Κι όμως, οι ασθενείς προσπαθούν να περιγράψουν αυτή την εμπειρία με λόγια!

«Είναι σαν να ξαναγεννιέσαι», είπε ένας. Ένας άλλος εξέφρασε με απλή σαφήνεια: «Τώρα δεν εξαρτώμαι από κανέναν. Νιώθω τόσο ελεύθερος. Η όραση που έχω είναι ευλογία.» Για μια γυναίκα, η αποκατάσταση της όρασης είχε βαθιά προσωπική σημασία. Είχε προσευχηθεί για πολύ καιρό να μπορέσει να διαβάσει ξανά την Βίβλο της. Για εκείνη, η επέμβαση δεν ήταν απλώς μια ιατρική πράξη· ήταν η αποκατάσταση της πιο ιερής σχέσης της με τον Θεό!

Αυτές οι εκφράσεις ευγνωμοσύνης αποτελούν μαρτυρίες ζωής που ξανάρχισε απ' την αρχή. Η δυνατότητα να περπατά κανείς ανεξάρτητα, να αναγνωρίζει τα πρόσωπα των αγαπημένων του, να βλέπει

ξανά τον ουρανό —αυτές είναι συνηθισμένες εμπειρίες που εκτιμώνται βαθιά όταν χάνονται και μετά από κάποιο χρόνο αποκαθίστανται.

Η Υπηρεσία ως Πνευματική Άσκηση

Παράλληλα όμως η εμπειρία αυτή απέβη εξίσου αποφασιστική και μεταμορφωτική και για τους γιατρούς και για τους εθελοντές. Αυτό που ξεκίνησε ως υπηρεσία, σταδιακά έγινε sadhana, μια οργανωμένη πνευματική άσκηση. Η απόφαση να πραγματοποιούνται χειρουργικές επεμβάσεις το πρώτο Σάββατο κάθε μήνα έδωσε στην προσπάθεια έναν ρυθμό, μια ιερή συνέχεια. Έγινε μια επαναλαμβανόμενη ευκαιρία να προσφέρει κανείς τον χρόνο, τις δεξιότητες και την προσοχή του χωρίς προσδοκία ανταμοιβής.

Ένας γιατρός ανέφερε χαρακτηριστικά: «Προσφέρουμε το πιο πολύτιμο πράγμα που έχουμε —τον χρόνο μας. Αυτοί οι ασθενείς όσο κι αν το επιθυμούν δεν μπορούν να σε ανταμείψουν. Και τότε ακριβώς είναι που συνειδητοποιείς ότι δεν είσαι ένα απομονωμένο νησί. Είσαι μέρος κάτι πολύ μεγαλύτερου.»

Ο χρόνος, σε αυτό το πλαίσιο, αποκτά βαθύτερο νόημα. Δεν είναι απλώς ώρες που αφιερώνονται, αλλά ζωή που μοιράζεται. Το να προσφέρει κανείς το χρόνο του σημαίνει να προσφέρει ένα μέρος της ύπαρξής του που δεν μπορεί να ανακτηθεί. Και όμως, μέσα από κάθε προσφορά, έρχεται πάντα πίσω κάτι απροσδόκητο.

«Μετά από κάθε επέμβαση, νιώθουμε πλήρεις», εκμυστηρεύτηκε ένας άλλος γιατρός. «Γεμίζει την ψυχή σου. Σου δίνει ενέργεια να συνεχίσεις.»

Αυτό το αίσθημα πληρότητας αντανάκλα την εμπειρία εκείνων που υπηρέτησαν το 1968. Τότε, όπως και τώρα, η υπηρεσία κατήργησε τα όρια της κοινωνικής θέσης, της εθνικότητας και του επαγγέλματος. Είτε επρόκειτο για έναν αξιωματούχο, έναν φοιτητή, έναν γιατρό ή έναν πιστό, όλοι ενώθηκαν σε έναν κοινό σκοπό.

Το πολυδιάστατο αποτύπωμα της Αγάπης

Μία από τις πιο αξιοσημείωτες πτυχές της πρωτοβουλίας της Παραγούαης είναι το πώς η επίδρασή της εκτείνεται πέρα από το χειρουργικό τραπέζι.

Οι γιατροί άρχισαν να παρατηρούν μια αλλαγή στους ασθενείς τους, όχι μόνο στην αποκατεστημένη όρασή τους, αλλά και στην οπτική τους για τη ζωή. Πολλοί εξέφρασαν την επιθυμία να βοηθήσουν άλλους στις δικές τους κοινότητες. Μια σιωπηλή αλυσιδωτή αντίδραση άρχισε να ξεδιπλώνεται.

«Η αγάπη που προσφέρουμε πολλαπλασιάζεται», παρατήρησε ένας γιατρός.

Αυτό που ξεκινά ως μια μεμονωμένη πράξη θεραπείας αρχίζει να εξαπλώνεται προς τα έξω, αγγίζοντας οικογένειες, γειτονιές και ολόκληρες κοινότητες. Αυτή η εξάπλωση κατά κύματα είναι ίσως το πραγματικό μέτρο μιας τέτοιας υπηρεσίας. Δεν περιορίζεται στον αριθμό των επεμβάσεων, αλλά διευρύνεται στο άυλο πεδίο των ανθρωπίνων σχέσεων και της κοινής συμπόνιας —όχι μόνο σε ατομικό επίπεδο, αλλά και σε κοινοτικό.

Η υπηρεσία γίνεται το νήμα που ενώνει τους ανθρώπους, καταργώντας τις διαφορές και αποκαλύπτοντας μια κοινή αγάπη για όλους.

Ένα ιερό ορόσημο

Στις 23 Νοεμβρίου 2025, αυτό το ταξίδι κορυφώθηκε φθάνοντας σε μια στιγμή συλλογικού στοχασμού και ευγνωμοσύνης. Μια λειτουργία ευχαριστίας τελέστηκε στον Καθεδρικό Ναό της Μητρόπολης στην Asunción, υπό την αιγίδα του Επισκόπου Adalberto Martínez. Περίπου εκατό άτομα, συμπεριλαμβανομένων γιατρών, νοσηλευτών, εθελοντών, ασθενών και των οικογενειών τους, συγκεντρώθηκαν μαζί. Περισσότερο από μια απλή γιορτή αριθμών, ήταν μια ένωση καρδιών που είχαν βρεθεί και έρθει σε επαφή σε αυτό το ταξίδι.

Μοιράστηκαν μαρτυρίες, όχι ως επίσημοι λόγοι, αλλά ως ειλικρινείς στοχασμοί πάνω στη μεταμόρφωση της καρδιάς —τόσο εκείνων που έλαβαν φροντίδα όσο και εκείνων που την προσέφεραν. Ένα αναμνηστικό βίντεο παρουσίασε την εξέλιξη του έργου υπηρεσίας, από τα ταπεινά του ξεκινήματα μέχρι το ορόσημο των 1.000 επεμβάσεων, σε αρμονία με τους εορτασμούς της εκατονταετηρίδας από την έλευση του Μπαγκαβάν Σρι Σάτβα Σάι Μπάμπα. Στο τέλος της λειτουργίας, δοχεία/θερμός με το σύμβολο της ενότητας των θρησκειών «Sarva Dharma» προσφέρθηκαν στους επαγγελματίες υγείας. Ήταν ένα απλό αλλά ουσιαστικό ενθύμιο που αντανakλούσε

την ενότητα, τη συνύπαρξη και το πνεύμα της ενότητας που δίδαξε ο Μπαγκαβάν Μπάμπα.

Μια προσφορά χωρίς τέλος

Το να δει κανείς την πρωτοβουλία της Παραγουάης απλώς ως μια επανάληψη του ιατρικού καταυλισμού του 1968 θα ήταν σαν να παραβλέπει τη βαθύτερη σημασία της. Αυτό που παρατηρούμε εδώ δεν είναι επανάληψη, αλλά η συνέχεια στην εφαρμογή των διδασκαλιών του Σουάμι. Το 1968, ο Μπαγκαβάν Σρι Σάττα Σαι Μπάμπα διακήρυξε ότι η ανιδιοτελής υπηρεσία που εκτελείται με αφοσίωση μεταμορφώνει αυτόν που την προσφέρει σε έναν αληθινό γιόγκι. **Δεκαετίες αργότερα, η ίδια αξία ρίζωσε σε μια διαφορετική χώρα, ανάμεσα σε διαφορετικούς ανθρώπους, καθοδηγούμενη όμως από την ίδια έμπνευση μέσα από τον οργανισμό που ίδρυσε ο Σουάμι, τον Διεθνή Οργανισμό Σρι Σάττα Σάι.**

Η επίτευξη των 1009 επεμβάσεων αποτελεί αναμφίβολα ένα σημαντικό ορόσημο, ιδιαίτερα στο πλαίσιο της αφοσίωσης και της προσφοράς. Ωστόσο, για όσους συμμετείχαν, δεν μοιάζει με τέλος. Μοιάζει με μια νέα αρχή. «Ελπίζουμε να καταφέρουμε να θεραπεύσουμε πολλούς, πολλούς περισσότερους», είπε ένας γιατρός.

Όταν η υπηρεσία προσφέρεται ανιδιοτελώς, υπερβαίνει τον χρόνο, τον τόπο και τις συνθήκες. Μετατρέπεται σε μια ιερή πράξη. Γίνεται πνευματική άσκηση. Και μέσα από αυτή τη διαδικασία, τόσο εκείνος που λαμβάνει όσο και εκείνος που προσφέρει μεταμορφώνονται.

Διεθνής Οργανισμός Σρι Σάττα Σάι, Παραγουάη

Το μεγαλείο της
γυναικείας φύσης

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΜΟΥ ΓΕΝΝΗΣΗΣ

Καθώς αναπολώ το παρελθόν, συνειδητοποιώ ότι το ταξίδι μου στον Σουάμι ήταν ήδη χαραγμένο βαθιά μέσα μου. Ήταν γραφτό μου να γίνει πολύ πριν το επιλέξω συνειδητά. Η απόφαση να ταξιδέψω στην Ινδία, στο Άσαρμ του Μπαγκαβάν Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα, δεν ήταν η αρχή της μεταμόρφωσής μου - απλώς αποκάλυψε την αλήθεια μου. Κι όταν εκείνη η στιγμή έφτασε, με ξεκλείδωσε ολοκληρωτικά, σαν να άνοιξε επιτέλους μια κρυφή πόρτα που κράταγε την ψυχή μου σφραγιστή.

Πάντα ήμουν ερωτευμένη με την Ινδία. Ακόμα και στο λύκειο, όλα τα δοκίμια και τα έργα μου περιστρέφονταν γύρω από την Ινδία –την πνευματικότητά της, την αρχαία φιλοσοφία της και το απίστευτο βάθος της. Ενώ άλλοι μαθητές έγραφαν για συνηθισμένα θέματα, η δική μου φαντασία περιπλανιόταν σε σοφούς, σε ναούς και στην πανάρχαια σοφία της. Κάπου μέσα μου ζούσε μια παρόρμηση και μια ακλόνητη βεβαιότητα ότι μια μέρα θα πήγαινα εκεί. Και ποτέ μου δεν αμφισβήτησα τούτην την εσωτερική μου λαχτάρα. Ήταν κάτι σαν μια αναπνοή, τόσο φυσικό, ένα κάλεσμα στην καρδιά μου μα χωρίς να μου έχει αποκαλυφθεί η ταυτότητα Εκείνου που με καλούσε.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είδα τον Μπάμπα στ' όνειρό μου!

Η τραγωδία ξεσπάει

Το 2007, η μητέρα μου έφυγε από τη ζωή. Ήμασταν στενά δεμένες, και ο θάνατός της προκάλεσε έναν πόνο που δεν είχα γνωρίσει ποτέ ως τότε. Η οικογένειά μου είναι παραδοσιακά καθολική, κι εγώ είχα ήδη ολοκληρώσει τις σπουδές μου στη Θεολογία. Πίστευα ακράδαντα πως η μητέρα μου είχε πάει σε έναν καλύτερο κόσμο, κι όμως, μετά τον χαμό της, η ζωή μου άλλαξε συθέμελα. Η πίστη δεν έσβησε το πένθος. Η ευλάβεια δεν γιάτρευσε τον καημό. Όταν η μητέρα παύει να είναι εκεί, η ευθύνη βαραίνει διαφορετικά στους ώμους. Το έδαφος κάτω από τα πόδια μου υποχώρησε, κι ένιωσα πως έπρεπε να μάθω από την αρχή πώς να στέκομαι όρθια.

Ο νους μου, η ψυχή και η καρδιά μου χρειάζονταν να αναπλαστούν. Θυμάμαι κάθε λεπτομέρεια εκείνης της εσωτερικής μάχης.

Έπρεπε ν' αλλάξω τα πάντα μέσα μου –το μυαλό μου, η ψυχή και η καρδιά έπρεπε να αναδιαμορφωθούν. Θυμάμαι με κάθε λεπτομέρεια αυτή την εσωτερική μάχη μου.

Για τον παραδοσιακό Καθολικό που συνάμα έχει εκπαιδευτεί στη Θεολογία, η μάχη αυτή δεν θα έπρεπε να έχει κάτι το δραματικό. Κι όμως, ήταν καθαρά εσωτερική, σιωπηλή και αμείλικτη. Μια πάλη μεταξύ πίστης και φόβου, εμπιστοσύνης και ενοχής, λαχτάρας και υπακοής.

Μετά τον θάνατο της μητέρας μου, εγκατέλειψα την πολιτική και έγινα καθολική δασκάλα Θρησκευτικών. Επέστρεψα στο πατρικό μου σπίτι, αναζητώντας στήριγμα και οικειότητα, ελπίζοντας ότι οι ποτισμένοι με παιδικές αναμνήσεις τοίχοι θα μπορούσαν να ηρεμήσουν το τρεμάμενο πνεύμα μου. Και τέλος, αποφάσισα να ταξιδέψω στην Ινδία για να σβήσω τη δίψα της καρδιάς μου.

Ένα ερώτημα που με βασάνιζε

Μόλις λίγους μήνες πριν από την απόφασή μου να πάω στην Ινδία, παρακολούθησα ένα εκκλησιαστικό σεμινάριο για δασκάλους Θρησκευτικών στην Κροατία. Στο σεμινάριο αυτό παρουσιάστηκαν οι διδασκαλίες του Σουάμι --αλλά με εξαιρετικά αρνητικό τρόπο. Τον περιέγραφαν ως χειριστικό και χρησιμοποιήθηκαν σκληρά λόγια που δεν θέλω να επαναλάβω. Στην Καθολική Θεολογία, οι έννοιες της αμαρτίας και του Χριστού ως «η μόνη οδός», είναι βαθιά ριζωμένες. Η εσωτερική μου πάλη στροβιλιζόταν γύρω από ένα οδυνηρό ερώτημα:

«Κάνω κάτι λάθος που πηγαίνω στο Πουτταπάρτι;»

Αυτό το ερώτημα δεν με άφηνε σε ησυχία. Με ακολουθούσε στη σιωπή, στην προσευχή, στον ύπνο.

Εκείνη την εποχή τα όνειρα με τον Σουάμι ήταν συχνά. Λαχταρούσα τη γαλήνη της μονακικότητας. Κάτι μέσα μου αποζητούσε σιωπή, χώρο και μίαν αλήθεια πέρα απ' τον φόβο. Δεν ήταν μια ανταρσία. Ήταν μια συνεχής, μια ανελέητη λαχτάρα.

Το Κάλεσμα δυναμώνει

Αγόρασα το αεροπορικό μου εισιτήριο τον Μάρτιο. Το ταξίδι είχε προγραμματιστεί για τις 26 Ιουνίου 2010. Ήμουν 28 ετών. Ήταν εκείνη η χρονιά που έμαθα να αγαπώ τη μονακικότητα. Το μυαλό μου ήταν συνεχώς απασχολημένο με τον Σουάμι --δεν υπήρχε χώρος για κανέναν και για τίποτε άλλο εκτός από Εκείνον! Τον ένοιωθα παντού. Ένιωθα την παρουσία Του και συνάμα και το κάλεσμά Του.

Την ίδια χρονιά, η σκυλίτσα μου που τη βάφτισαν Ράμα, έγινε σημαντικό κομμάτι της ζωής μου. Το όνομά της το έδωσαν τα

κορίτσια με τα οποία είχα αρχίσει να περνάω αρκετό χρόνο. Διηθύναν ένα μικρό Κέντρο Σάι στο Τσάκοβετς. Σιγά-σιγά, άρχισα να παρακολουθώ τις συγκεντρώσεις τους. Το να τραγουδάω μπάτζανς μου έφερνε βαθιά γαλήνη. Και η σκυλίτσα μου έγινε ένα ζωντανό σύμβολο τούτης της μετάβασης -ένας πράος σύντροφος την εποχή που η καρδιά μου άνοιγε και ο εσωτερικός μου κόσμος μεταμορφωνόταν, παρόλο που τίποτα εξωτερικά δεν φαινόταν να έχει αλλάξει.

Του παππού η καθοδήγηση

Ένα βράδυ, το βάρος της μελλοντικής προσωπικής συνάντησης με τον Σουάμι έγινε πολύ βαρύ για να το κουβαλήσω μόνη μου, καθώς είχα μεγαλώσει σε μια καθολική οικογένεια. Ένωθα βαθιά μέσα μου την ανάγκη να το μοιραστώ με κάποιον άλλον.

Ως πιστοί Καθολικοί, κάθε Κυριακή παρακολουθούσαμε τη Λειτουργία. Καθώς εκείνη την εποχή εργαζόμουν ως καθολική δασκάλα Θρησκευτικών σε ένα σχολείο, ό,τι βρισκόταν έξω από αυτό το πλαίσιο συχνά θεωρούνταν αμαρτία. Μα παρόλα αυτά, είχα την ανάγκη να μοιραστώ αυτό που έκρυβα βαθιά στην καρδιά μου!

Μέσα στην παγωνιά εκείνης της χειμωνιάτικης νύχτας, πήρα το ποδήλατό μου. Επιζητούσα τον παγετό, το χιόνι και τη σιωπή για να μερέψουν το ανήσυχο μυαλό μου. Πάνω απ' όλα, λαχταρούσα μια συζήτηση με τον παππού μου, τον Ιβάν. Ήταν το μόνο άτομο που είχε το ανάστημα και τη σοφία να με κοιτάξει βαθιά στα μάτια, να με ρωτήσει, να με ταρακουνήσει, να διαφωνήσει μαζί μου, να με βοηθήσει να αποφύγω αυτό που φοβόμουν πως θα μπορούσε να ήταν λάθος.

Δέκα χιλιόμετρα δρόμος μέσα στο έρεβος. Θυμάμαι τον παγωμένο άνεμο να 'τρυπάει' τα δάχτυλά μου καθώς ποδηλατούσα στο σκοτάδι, έχοντας μόνο την αποφασιστικότητά μου να με καθοδηγεί, καθώς ούτε φώτα δρόμου υπήρχαν, ούτε και το ποδήλατό μου είχε φώτα.

Καθίσαμε στο τραπέζι όπως κάναμε πάντα. Διστακτικά άρχισα να του μιλάω για την Ινδία, για το σχέδιό μου να πάω εκεί. Ξαφνικά,

ο παππούς μου -ήδη εξασθενημένος από τη νόσο Πάρκινσον- με κοίταξε στα μάτια με ένα καθάριο βλέμμα και είπε:

«Μάρτα, αν πας στην Ινδία, σε παρακαλώ πήγαινε σε Αυτόν με τα υπέροχα μαλλιά. Αυτόν που στην Ινδία τον θεωρούν Θεό. Και παρακάλεσέ Τον να θεραπεύσει την Τόνι μας που ξαφνικά αρρώστησε με διαβήτη. Έχω διαβάσει τόσα πολλά γι' Αυτόν. Είδα πολλά ντοκιμαντέρ και πιστεύω ότι μπορεί να κάνει τα πάντα. Κάποτε είχα και φωτογραφία Του, αλλά ο ιερέας μού την πήρε. Σε ικετεύω, αν Τον βρεις, φέρε μου ξανά μια φωτογραφία Του. Μάρτα, να πας σε Αυτόν.»

Έμεινα στήλη άλατος! Δεν είχα μιλήσει ποτέ στον παππού μου για τον Σουάμι! Δεν ήξερα καν πώς είχε τρυπώσει στη ζωή του, ούτε πώς τον είχε αγγίξει. Εκείνη τη στιγμή, ο κόσμος μου ευθυγραμμίστηκε.

Στην επιστροφή, κάτω από τον έναστρο θόλο, η παγωνιά δεν με άγγιζε. Κατάλαβα πως όλο αυτό δεν ήταν καθόλου σύμπτωση. Ο δρόμος είχε ανοίξει και είχε επιβεβαιωθεί. Θα πήγαινα!

Βιώνοντας την Πανταχού Παρουσία του Σάι

Όταν τελικά έφτασα στο Πουτταπάρτι, τα βήματά μου ήταν σα να 'ξεραν πού με πάνε. Επιτέλους είχα γυρίσει σπίτι! Όλα μου φαινότανσαν παράξενα οικεία, λες και η μνήμη μου είχε ταξιδέψει εκεί πριν από μένα.

Τις πρώτες τρεις μέρες, δεν τόλμησα να πάω στο Ντάρσαν. Ένιωθα την παρουσία Του μέσα στους τέσσερις τοίχους του δωματίου μου. Ήξερα καλά ότι Εκείνος γνώριζε ότι είχα φθάσει.

Τη δεύτερη μέρα, γνώρισα τη Λαρίσσα, με την οποία γίναμε φίλες και μου έκανε τη διαμονή μου πολύ πιο εύκολη. Είχε έρθει στην Ινδία πολλές φορές και γνώριζε τα πάντα για τη ζωή στο Άσραμ. Είμαστε ακόμα σε επαφή και συναντιόμαστε μέχρι σήμερα. Μέσα από κείνη, άρχισα να ριζώνω, να παρατηρώ και να αναπνέω βαθιά σε τούτη την καινούργια μα αρχέγονη Πραγματικότητα.

Η ημέρα της πραγματικής μου γέννησης

Το πρώτο μου Ντάρσαν ήρθε σαν δώρο στα εικοστά ένατα γενέθλιά μου, την 29^η Ιουνίου. Καθώς περνούσα έξω από την Αίθουσα Σάι Κούλβαντ, έστρεψα το βλέμμα και είδα τον Σουάμι να γυρίζει το κεφάλι Του προς το μέρος μου.

Η λογική μου, στεγνή και αμυντική, ψιθύρισε: «Δεν είναι παρά ένας άνθρωπος με ρούχα πορτοκαλιά». Μα η καρδιά μου είχε ήδη γονατίσει. Τα δάκρυα ξέσπασαν σαν βροχή, δίχως έλεγχο.

Εκείνη τη στιγμή, η ψυχή μου φανέρωσε τη μοναδική αλήθεια: βρισκόμουν εκεί, λουσμένη στο φως της απέραντης Χάρης Του. Ανάμεσα στις αναρίθμητες ψυχές που περπατάνε πάνω στη Γη, η μοίρα με είχε φέρει σε εκείνη την καθαγιασμένη ώρα. Από τότε, η καρδιά μου δεν λάθεψε ξανά· δεν έχασα ούτε μια στιγμή το Ντάρσαν Του. Μόνο αργότερα το ένιωσα βαθιά: η 29^η Ιουνίου δεν ήταν η επέτειος της φυσικής μου γέννησης, αλλά η ημέρα που γεννήθηκε ο αληθινός μου Εαυτός!

Κάθαρση στη Σκιά του Δέντρου

Συχνά αναζητούσα καταφύγιο στο Δέντρο του Διαλογισμού, το ιερό Βαταβρίκσα που φύτεψε ο ίδιος ο Σουάμι. Καθόμουν μόνη κάτω από τη φυλλωσιά του και οι μνήμες της μητέρας μου ζωντάνευαν. Ξαναζούσα τις ώρες του νοσοκομείου, το παγωμένο περβάζι στα δάχτυλά μου, τον τρόπο μήπως με πάρει ο ύπνος την ώρα που εκείνη θα έφευγε για πάντα.

Στη σκιά εκείνου του δέντρου, άφησα τον σπαραγμό να με παρασύρει. Έκλαψα μέχρι που στέγνωσαν όλα τα δάκρυα που στοίβαζα χρόνια στην ψυχή μου. Ήταν μια κάθαρση που με γέμισε φως.

Αργότερα, έμαθα κάτι που με συγκλόνισε: Το ιερό αυτό δέντρο είχε κι εκείνο «γενέθλια» την ίδια μέρα με μένα! Ήταν 29 Ιουνίου του 1959, κάτω από το ολόγιομο φεγγάρι του μήνα Ashadha, όταν ο Μπαγκαβάν υλοποίησε μια χάλκινη πλάκα χαραγμένη με ιερές μυστικιστικές συλλαβές (beeja aksharas), την οποία φύτεψε στη γη πριν φυτέψει το δέντρο Μπάνυαν. Τότε ήταν που δήλωσε πως αυτό το δέντρο ήταν το Δέντρο της Φώτισης, όπως

το Δέντρο Μπόντι κάτω από το οποίο ο Βούδας πέτυχε τη Νιρβάνα. Είπε ότι οι πνευματικοί αναζητητές που διαλογίζονται κάτω από αυτό θα βρίσκουν ψυχική γαλήνη και πληρότητα, σταθερότητα του νου και έλεγχο των αισθήσεων.

Τίποτα δεν ήξερα τότε. Ένωσα μόνο κάτι μέσα μου να σπάει και να θεραπεύεται κάτω από τα κλαδιά του. Μονάχα αργότερα κατάλαβα: εκείνη η μέρα δεν ήταν απλώς η μέρα της γέννησής μου, ήταν η στιγμή της αφύπνισής μου.

Ευλογία που διαρκεί πέρα απ' τον αποχωρισμό

Τρεις μήνες αργότερα, μετά την αξέχαστη διαμονή μου στην Ινδία, επέστρεψα με μια φωτογραφία του Σουάμι για τον παππού μου. Κάθισα δίπλα στο προσκέφαλό του και του μίλησα για τον Σουάμι, για το Άσραμ, για την Παρουσία που είχα νιώσει τόσο έντονα... Ο παππούς μου στο κρεβάτι, ανήμπορος πια να κινηθεί. Την επόμενη μέρα, πέθανε. Αλλά είχε λάβει την εικόνα. Είχε κοιωνήσει!

Αργότερα έμαθα πως το 2010 ήταν το έτος που ο Σουάμι κάλεσε πολλούς από τους πιστούς Του στην Ινδία –μια χρονιά ανταμώματος, ένας σιωπηλός αποχαιρετισμός, μια τελευταία πλημμύρα αγάπης. **Βαθιά μέσα μου, ήξερα: εκείνο το χειμωνιάτικο βράδυ ο παππούς μου είχε γίνει άγγελος του Θεού, οδηγώντας με με τις λέξεις που χρειαζόμουν, για να πάρω το μονοπάτι που ήταν ήδη στρωμένο για μένα.**

Καθολικισμός και Σουάμι

Τούτη η εσωτερική σύζευξη Καθολικισμού και Σουάμι δεν υπήρξε δρόμος στρωμένος με ροδοπέταλα, αλλά μια πορεία μέσα στην ομίχλη. Είμαι θεολόγος που τάχθηκε στον Χριστό και ζει μέσα από Εκείνον. Κάθε Κυριακή πήγαινα ανυπερθέτως στην εκκλησία για να παρακολουθήσω τη Θεία Λειτουργία. Πριν πάω στην Ινδία είχα διαβάσει το βιβλίο «Ένας Καθολικός Ιερέας συναντά τον Σάι Μπάμπα». Διαβάζοντάς το δεν ένιωσα κάτι ιδιαίτερο· το δέχτηκα απλώς ως την εμπειρία κάποιου άλλου. Ωστόσο, η συνέχεια μετατράπηκε σε μια εις βάθος διαδικασία εσωτερικής εναρμόνισης – μια σταδιακή τακτοποίηση της ψυχής μου που πέρασε μέσα από

συμπληγάδες. Ήταν ένα ταξίδι με απότομες εξάρσεις και βυθίσματα.

Θυμάμαι έναν καθηγητή Θεολογίας να εξηγεί τη μεταστροφή του Αποστόλου Παύλου. Έλεγε πως οι Γραφές μάς παραδίδουν ότι ο Παύλος τυφλώθηκε μόλις δέχτηκε την Θεία Κλήση, όμως δεν γνωρίζουμε πόσο διήρκεσε η εσωτερική του αναγέννηση. Η μεταστροφή δεν είναι στιγμιαία έκρηξη, αλλά μια αργή, επώδυνη εσωτερική αναδιάταξη.

Η λέξη Καθολικός σημαίνει παγκόσμιος. Αργότερα κατάλαβα ότι σημαίνει και το Όλον.

Στο Σάι Κούλβαντ Χωλ, είχα πάντα ένα ροζάριο στον καρπό μου. Μια φορά με πλησίασε μία ηλικιωμένη Ινδή, πήρε το χέρι μου, υποκλίθηκε στον Εσταυρωμένο και το φίλησε. Και αυτό μου έγινε μάθημα ζωής. Με έφερε αντιμέτωπη με ένα ερώτημα που ζει μέσα μου ακόμα: Γιατί εμείς στη Δύση συχνά αδυνατούμε να αναγνωρίσουμε την πίστη των άλλων, τα μονοπάτια που βαδίζουν και το ιερό νόημα διαφορετικών πολιτισμών; Τι θα άλλαζε αν πλησιάζαμε το διαφορετικό όχι με καχυποψία αλλά με σεβασμό;

«Αν Με χρειάζεσαι, Σου αξίζω»

Αυτή η υπόσχεση του Σουάμι περιγράφει θαυμαστά το ταξίδι μου προς Εκείνον! Τον είχα ανάγκη, και μου δόθηκε! Δεν θα ήμουν ο άνθρωπος που είμαι σήμερα χωρίς αυτό το ταξίδι στην Ινδία και χωρίς τον αγαπημένο μου Σουάμι. Αυτός ο δρόμος με έμαθε πως στην πραγματικότητα δεν γνωρίζω τίποτα, πως δεν πρέπει ποτέ να κρίνω, και πως η διαφορετικότητα δεν είναι απειλή, αλλά πολύτιμο δώρο. Μέσα από τη διδασκαλία του Σουάμι, έγινα καλύτερη Καθολική. Το ένα δεν αποκλείει το άλλο.

Πιστεύω πως μου δόθηκε ειδική χάρη χωρίς να κάνω κάτι για να την αξίζω. Μέσα από τις διδασκαλίες του Σουάμι, βλέπω πλέον τα πάντα ως ένα μάθημα που με καθοδηγεί προς μια καλύτερη εκδοχή του εαυτού μου. Βιώνω κάθε άνθρωπο ως δάσκαλο. Πιστεύω ακράδαντα ότι όλα συμβαίνουν τελικά για την πνευματική μου ανάπτυξη.

Είμαι ευγνώμων για κάθε ημέρα. Αρχίζω τη μέρα μου με ευγνωμοσύνη. Χάρη σ' Εκείνον, δεν αποκλείω κανέναν. Τα πάντα έχουν την ίδια αξία. Είμαι πιο θαρραλέα και σίγουρη για τις αποφάσεις μου, γιατί ξέρω πως Εκείνος βαδίζει πλάι μου. Η Καθολική Πίστη και η Θεία Ευχαριστία με βοήθησαν να καταλάβω κάτι ουσιώδες: Ο Σουάμι ποτέ δεν έφυγε. Είναι εδώ, αιώνια.

Μαθητές στο δρόμο της ζωής, είμαστε διαφορετικοί και όμως όλοι Ένα. Και για μένα, αυτή η κατανόηση άρχισε μια συγκεκριμένη ημέρα —στις 29 Ιουνίου 2010, την ημέρα που γιόρτασα την πραγματική μου γέννηση.

Mrs. Marta

Η ΑΣΚΗΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΟΥ

Το 2024, συμμετείχα ως συντονιστής Νέων Ενηλίκων του Οργανισμού ΣΣΣ της Ιρλανδίας στη συνάντηση υπευθύνων ΝΕ στο Σάι Πρέμα της Ελλάδας, μία εμπειρία που με συντροφεύει και με καθοδηγεί. Η πιο αξιομνημόνευτη δραστηριότητα ήταν η «άσκηση του καπέλου».

Δεν είχαμε σαφείς οδηγίες ή κάποιο φιλοσοφικό περιεχόμενο για την άσκηση, παρά μόνο να χειροτεχνήσουμε καπέλα χάρτινα με χρώματα και κόλλα, παντός μεγέθους και τύπου, και να γράψουμε επάνω τους ρόλους και τις ευθύνες της ζωής μας προσέχοντας το καπέλο καθενός να ταιριάζει απόλυτα στο κεφάλι του. Έμοιαζε αρχικά σαν παιχνίδι, ίσως ένας τρόπος να σπάσει ο πάγος μεταξύ μας. Καθήσαμε χάρω σαν παιδιά με τυχαίους συντρόφους, μοιραζόμενοι υλικά, προσφέροντας βοήθεια σε όποιον τη χρειαζόταν, ενώ θαυμάζαμε τους καρπούς της προσπάθειας όλων άκριτα κι ασύγκριτα. Μου θύμισε σαν να επέστρεφα στα μαθήματα της πνευματικής εκπαίδευσης Σάι.

Ενώσω ήμασταν απασχολημένοι με την άσκηση, τα καπέλα έγιναν αθόρυβοι καθρέφτες του εσωτερικού μας κόσμου, βεβαρυμμένοι από ανάγκες, ελπίδες, περιορισμούς και προτερήματα. Όταν αρχίζουμε να τοπογραφούμε προσεκτικά κι ειλικρινά το μέσα μας γινόμαστε μαλακότεροι με τους γύρω μας. Τους ακούμε με περισσότερη προσοχή, αντιδρώντας λιγότερο, αποκρινόμενοι διαυγέστερα, προσόντα απτά κι όχι άπιαστες έννοιες, πού μας διαμορφώνουν καθημερινά ακόμη και στην επαγγελματική αρένα.

Εκείνη την εποχή είχα πολλαπλές αρμοδιότητες στον Οργανισμό, δίδασκα παιδιά στην Πνευματική Εκπαίδευση Σάι, εργαζόμουν στον απαιτητικό τομέα της εφοδιαστικής αλυσίδας και φρόντιζα την οικογένειά μου. Έφτιαξα ένα απλό καπέλο καθώς ήθελα να δώσω μεγαλύτερη έμφαση στο περιεχόμενο παρά στην εμφάνιση.

Όταν ήταν να μιλήσω για τους ρόλους αυτούς ένα βάρος με κατέλαβε. Επαναλαμβάνοντας ότι ασχολούμαι με το τάδε ή το δείνα μου έφερε σύγχυση και στενοχώρια· ένιωσα ότι το εγώ είναι παντού, ακόμη και στον τρόπο που συστηνόμαστε. **Συνειδητοποίησα ότι κανένας από τους ρόλους δεν ήταν αληθινά δικός μου. Ο Σουάμι μου τα είχε αναθέσει όλα, μαζί με τη δύναμη για να τα φέρω εις πέρας.** Ωστόσο η αίσθηση του εγώ δεν με άφηνε.

Από κει άλλαξε η προσέγγιση μου προς τον κόσμο. Δεν εκλάμβανα τις επιτυχίες ως δικές μου μα ως επιστασία μου. Τις ευθύνες δεν τις αναλάμβανα με βάρος πλέον μα με ευγνωμοσύνη. Στον εταιρικό τομέα όπου η προβολή του βιογραφικού μοιάζει συχνά απαραίτητη, η επίγνωση αυτή με κράτησε σταθερό και ταπεινό δίχως να χάνω την αυτοπεποίθηση ή τη διαύγειά μου.

Ακούγοντας τους συμμετέχοντες να μιλούν για τα καπέλα τους, διηγούμενοι ευθύνες που δεν είχα ποτέ φανταστεί, προβλήματα και οικογενειακές υποχρεώσεις, όπου τα κατάφερναν αξιοπρεπώς, με βοήθησε πολύ, καθώς κατάλαβα πόσο επιπόλαια κρίνουμε τους άλλους δίχως να γνωρίζουμε τα βάρη που κουβαλάνε. Σ' εκείνη την αίθουσα κάθε ιεραρχία διαλυόταν. Κάθε ρόλος, σημαντικός ή ασήμαντος, είχε ίση αξία. Ως τότε πίστευα πώς

ο καθένας όφειλε να αναλαμβάνει μόνο ρόλους πού αληθινά απολάμβανε. Κατάλαβα όμως πώς κι αν δεν είναι έτσι, είναι η ειλικρίνεια και η αφοσίωση στην εκτέλεση των ρόλων που τους δίνει έννοια και αξία. Αυτή η βαθιά κατανόηση έχει γίνει ο ακρογωνιαίος λίθος της ζωής μου, υπενθυμίζοντάς μου να μην κυνηγώ την αναγνώριση, να μην εξαντλούμαι πασχίζοντας να αποδείξω τι αξίζω, μα να πράττω τα δέοντα με σταθερότητα διαύγεια κι ικανοποίηση.

Μόλις ετοιμάσαμε τα καπέλα, τα φορέσαμε και περπατήσαμε προς τον Σουάμι, γονατίσαμε και τα προσφέραμε στα πόδια Του. Η πιο αποκαλυπτική για μένα στιγμή ήταν όταν έβγαλα το καπέλο. Αισθάνθηκα ανάλαφρος σα να φύγανε από πάνω μου ετικέτες, ταυτότητες, προσδοκίες. Δίχως τις υποχρεώσεις στο κεφάλι, το μόνο που ένιωθα ήταν ο Σουάμι.

Ήταν μια στιγμή απόλυτης παράδοσης, γαλήνια και δυνατή. Προσφέροντας τα καπέλα μας στα πόδια του Σουάμι νιώσαμε απερίγραπτη αίσθηση ελευθερίας. Δεν αποθέταμε απλά ένα διακοσμητικό χαρτί μα το νου και την ταυτότητα μας, φιλοδοξίες κι ανασφάλειες, και τις εικόνες που είχαμε φτιάξει για τον εαυτό μας.

Οτιδήποτε αφήνουμε ειλικρινά στα πόδια Του, το βάρος του δεν το σηκώνουμε πια στην πλάτη μας. Επανειλημμένα, το σάτσανγκ (η καλή συντροφιά) μου έχει δείξει πόσο βλέπουμε καθαρότερα τον εαυτό μας με τη βοήθεια των άλλων, καθώς ως εμείς αναγνωρίζουμε την αλήθεια μας ενώ ως εγώ δικαιολογούμε τη συμπεριφορά μας.

Αναπολώντας, καταλαβαίνω γιατί η 'άσκηση του καπέλου' ήταν ι-δανική αρχή για το σεμινάριο, απαλή εξωτερικά, ριζοσπαστική εσωτερικά. Με έμαθε να ζω στον κόσμο προτάσσοντας ταπεινοφροσύνη στον εγωισμό, ειλικρίνεια στη σύγκριση, ενότητα στην απομόνωση και παράδοση αντί του ελέγχου, κι ασταμάτητα προσπαθώ τις αξίες τούτες να τις αφομοιώσω στην προσωπική κι επαγγελματική μου ζωή.

Νομίζαμε ότι φτιάχναμε καπέλα μα στο τέλος καταλάβαμε ότι είχαμε ξεφορτωθεί το μεγαλύτερο -το εγώ. Και τότε μόνο αφήσαμε χώρο στον Σουάμι να εργαστεί μέσω ημών.

Mr Sainath Satish, INDIA

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΑΤΛΗ

«Σκοπός κάθε πνευματικής άσκησης (sadhana) είναι η αγνότητα. Τη στιγμή που η καρδιά εξαγνιστεί ο Θεός που είναι πανταχού παρών, θα φανερωθεί». Έτσι λέει ο Σουάμι.

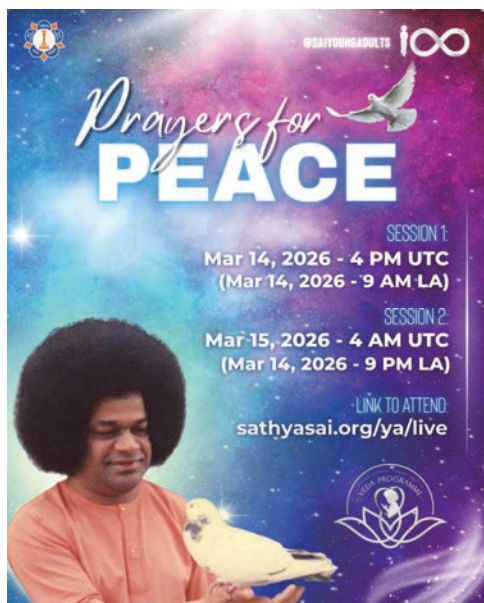
Για τα εκατοστά Του γενέθλια οι Νέοι Ενήλικες του Διεθνούς Οργανισμού Σάι εγκαινίασαν την πνευματική άσκηση «Ανυψωθείτε με τον Σάι». Οι Νέοι Ενήλικες κλήθηκαν να διαλέξουν, ανάμεσα σε είκοσι διαφορετικές πνευματικές ασκήσεις, εκείνη που θα μιλούσε μέσα τους ώστε να την ακολουθήσουν πιστά μέρα με τη μέρα μέχρι εκείνο το ιερό ορόσημο.

Μία από τις συμμετέχουσες σε αυτή την πρωτοβουλία, η κ. Sanjna Srivatsa από τις ΗΠΑ μοιράζεται τη σκέψη της:

«Ως νεαρή μητέρα με ένα παιδάκι ενός έτους, θα μπορούσα να πω ότι η πορεία μου τελευταία είναι λιγότερο 'εγκύμναση γυμναστηρίου' και περισσότερο 'θεία χάρη σε κίνηση'. Για εκατό ημέρες η πνευματική άσκηση που διάλεξα είχε έναν απλό μεν αλλά και τρομακτικό στόχο συνάμα: να περπατώ 10.000 βήματα ημερησίως. Υπήρχαν μέρες που ο καιρός ήταν εναντίον μου και νύχτες που η φροντίδα ενός άρρωστου νηπίου έκαναν το κάθε βήμα να μοιάζει με μίλι. Με τη χάρη του Σουάμι τα κατάφερα για 90 ημέρες. Αναλογιζόμενη την εκατονταετηρίδα από τον ερχομό Του, δεν κοιτώ όλη την ώρα τη ζυγαριά, μα μαθαίνω να ενσωματώνω την καλή φυσική μου κατάσταση με το μωρό δίπλα μου. Τώρα, ποιο ήταν το μεγαλύτερο όφελος από τη συμμετοχή μου στο πρόγραμμα «Ανυψωθείτε με τον Σάι» των ΝΕ; Δεν μπορούμε να βαδίζουμε αυτά τα μονοπάτια μόνοι μας. Το μυστικό για να μπορούμε να είμαστε συνεπείς, είναι μια αδελφή ψυχή ή μία υποστηρικτική ομάδα που να μας συντροφεύει. Είμαι βαθιά ευγνώμων για τούτη την κοινότητα των εμπνευσμένων και ευγενών ψυχών.»

Ms. Sanja Srivatsa, Trinidad & Tobago

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Η διεθνής ομάδα Νέων Ενηλίκων Σάι που ασχολείται με τη βεδική σοφία οργάνωσε την πρωτοβουλία «Προσευχές Ειρήνης», με δύο διαδικτυακές συναντήσεις, στις 14 και 15 Μαρτίου 2026, για συλλογική προσευχή υπέρ ειρήνης και ίασης της ανθρωπότητας.

Κάθε συνάντηση περιελάμβανε καθοδηγούμενες προσευχές, όπως το Γκάγιατρι Μάντρα με τη φωνή του Σουάμι, το Σάι

Γκάγιατρι Μάντρα και Βεδικούς ψαλμούς όπως *Ganapati Prarthana*, *Namakam*, την 3^η *Anuvaka* του *Chamakam* από το *Rudram Kshama Prarthana*, και το *Svasti Vachaka mantra*. Κατόπιν είχε προσευχές από διαφορετικές θρησκείες και μία θεϊκή ομιλία στην οποία ο Σουάμι επεσήμανε τη σπουδαιότητα της επίκλησης του ονόματος του Θεού και τις απορρέουσες εξ αυτού δονήσεις. Οι συναντήσεις, στις οποίες συμμετείχαν περίπου 500 άτομα, τελείωναν με την οικουμενική προσευχή *samastha loka sukhino bhavantu*, είθε όλος ο κόσμος να είναι ευτυχισμένος.

ΣΑΤΥΑ ΣΑΪ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Για τη διάδοση του Μηνύματος του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα, οι Ελληνικές Εκδόσεις Σάττα Σάι, διαθέτουν τα ακόλουθα 9 βιβλία / DVD σε τιμή προσφοράς:

Τίτλος Βιβλίου /DVDΤιμή €

Αυτοπραγμάτωση - Αστάβακρα Γκίτα το κλασικό έργο του Μη-δουισμού	1
Αφιέρωμα στο κοινωνικό έργο του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα της Λίλιαν Ζαμάνου	1
Βροχή από νέκταρ του Σάττα Σάι, της Sudha Aditya	1
Εισαγωγή στη διδασκαλία του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα, του Μπομπ Νατζέμου	1
Εσβαράμμα - η Επιλεγμένη Μητέρα, του Ν. Καστούρι	1
Λόγια του Ιησού και του Σάι Μπάμπα, του Dr X. Takyi	1
Μπαγκαβάτα Βάχινι, του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα	1
Ο Ερχομός του Σρι Σάττα Σάι Μπάμπα, του V. K. Gokak	1
DVD Η Δημιουργία, του Gene Massey	0,5

Μπορείτε να τα προμηθευτείτε είτε για τον εαυτό σας, είτε για να τα δώσετε όπου πιστεύετε ότι είναι καλοδεχόμενα.

Λεπτομέρειες για το καθένα μπορείτε να δείτε στο ηλεκτρονικό μας κατάστημα bookstore.saibaba.gr. Την παραγγελία σας μπορείτε να την κάνετε είτε με email, στο dimitrisbebedelis@yahoo.gr, είτε τηλεφωνικά, στο 6972097904.

**Love All - Serve All
Help Ever - Hurt Never**

**Αγαπάτε όλους - Υπηρετείτε όλους
Πάντα να βοηθάτε - Ποτέ να μη βλάπτετε**

Σήμερα, γιορτάζουμε την ημέρα της Ισβαράμμα για να διαδώσουμε το μεγαλείο της μητρότητας. Ο κόσμος στηρίζεται στις προσευχές των μητέρων. Η προσευχή μιας γυναίκας είναι πιο ισχυρή από χίλιες προσευχές ανδρών, επειδή οι γυναίκες είναι αγνές και τρυφερές. Ποτέ μη στενοχωρείτε τη μητέρα σας. Ποτέ μην πληγώνετε τα αισθήματά της. Τότε ο Θεός θα σας βοηθήσει σε όλες σας τις προσπάθειες. Θεωρήστε τη χώρα σας ως μητέρα και εργαστείτε για την πρόδοό της. Σε καμία περίπτωση μην προκαλέσετε κακό στη μητέρα σας ή στη μητέρα πατρίδα σας. Αυτή είναι η σημασία και η κύρια διδασκαλία του σημερινού εορτασμού.

- Μπάμπα

